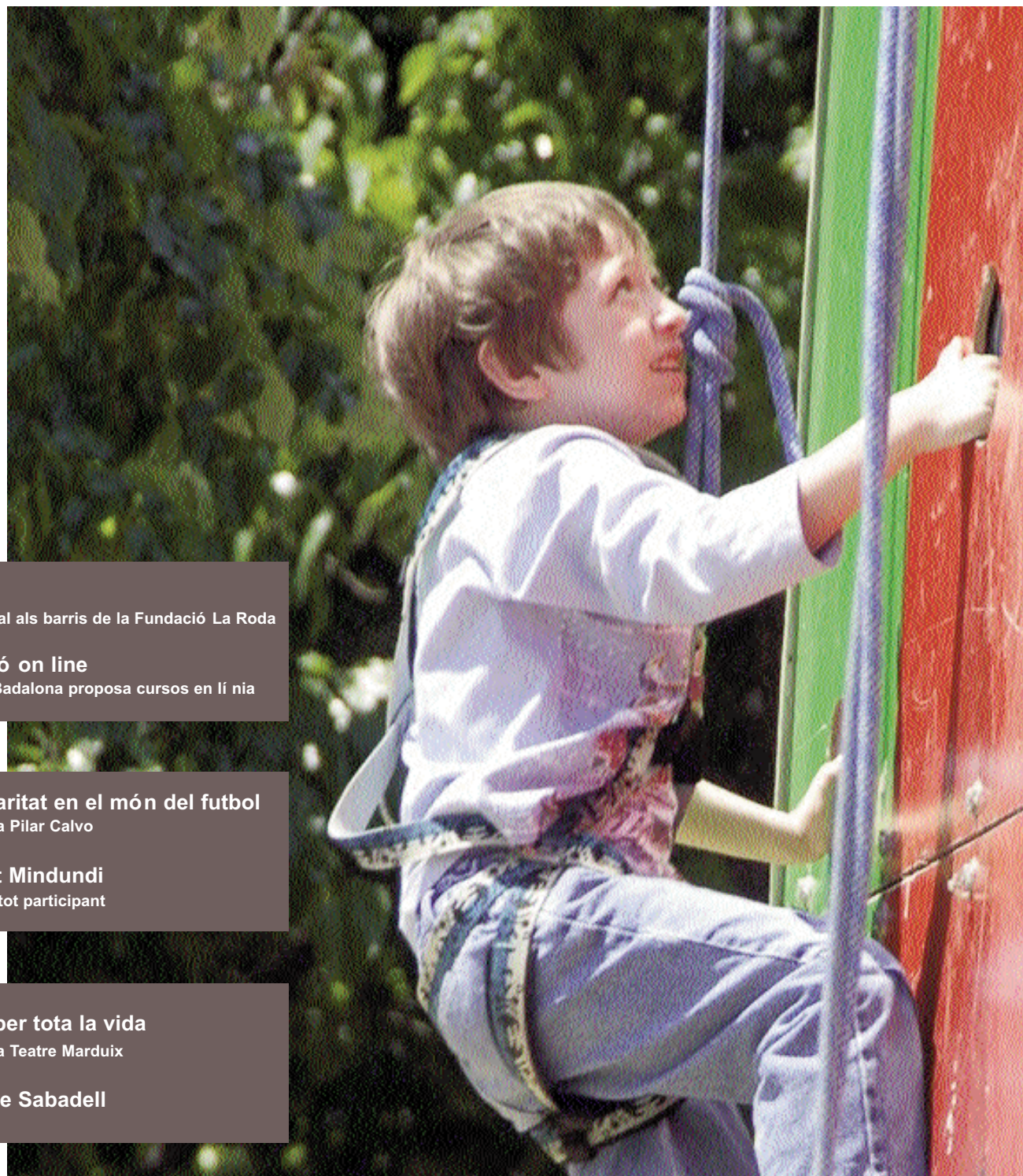

CARRER

núm.
45
tardor
hivern
2007

Actuem!

Teatre social als barris de la Fundació La Roda

Formació on line

ARSIS de Badalona proposa cursos en línia

La solidaritat en el món del futbol

Entrevista a Pilar Calvo

La ciutat Mindundi

Divertir-se tot participant

Titelles per tota la vida

Entrevista a Teatre Marduix

Lasala de Sabadell

A cau de Roda

Notícies i iniciatives
de les entitats
de la Fundació La Roda

Els sense sostre

Invisibles i exclosos

Espectacularment parlant

Discos, notícies i estrenes
d'espectacles per a tots
els públics

La revista de la Fundació La Roda d'accions culturals i del lleure

FUNDACIÓ
LA RODA
Perquè cadiscun i cadiscuna tingui

sumari

el tema

3

Invisibles i exclosos
Anna De los Riscos

a cau de roda

4-9

- Actuem!
Teatre social als barris de la Fundació La Roda
- Racó de les entitats
 - Notícies
 - Formació on line d'ARSIS
- Montse de Paz
- Mindundi
- Divertir-se tot participant
Arcadi Corominas i Laura Ochoa
- Jornades Associatives de Badia de Vallès
- Èxit de la 25a edició

associ·accions

10

Ser jove al Raval
ara pot ser més fàcil
Maria Trias

11

Comunicar-se com cal
Creació de l'Ens de Comunicació Associativa

12

• Fem el primer pas
Les entitats pel medi ambient
CEPA

13

Segones, terceres i infinites oportunitats
Plataforma AIRES d'inserció laboral
Anna Montoro i Ruth Mellado

l'ampli

14

Mescladís
Un espai de trobada al voltant de la taula
Majo Siscar

15

La generació del mil·lenni
Camp de la Pau, Montevideo
Joves de la Ludoteca Maria Gracia Pont de Barcelona

cooper·acció

16

Fora de joc
Joaquim Alsina

17

• Cooperació sindical al Marroc
Avalot-Joves de la UGT

• Contes Solidaris

l'entrevista

19

La solidaritat en el món del futbol
Entrevista a Pilar Calvo, periodista

20

- amb nom propi
- tradi·accions
- recordant

21

- notícies
- paraules, paraules, paraules

l'entrevista espectacular

22-23

Títelles per sempre
Entrevista a Teatre Marduix

espectacularment parlant

24-25

- kiad9?

26

- anem a veure

27-29

- notícies
- ...des de l'escenari
- el racó musical

30

- notes noves

31

- ara ve nadal

caixa de ressonància

33

- Lasala de Sabadell
Eulàlia Ribera
- Yakumbateràpia

34-35

Salvador Puig Antic
Reflexions sobre la revisió d'un cas polèmic
Maria Salicrú-Maltas

idees tallers

35

- Instruments musicals
El nunut
Miqui Giménez

editorial

La revista *Carrer* és editada per la Fundació La Roda, creada l'any 2003 per l'associació La Roda d'Espectacles Infants i Juvenils als Barris i d'Accions Culturals. La Fundació agrupa prop de cent associacions juvenils, infantils i culturals de trenta-quatre poblacions catalanes. Des de fa vint-i-nou anys La Roda programa espectacles i tallers de tots els gèneres per als infants i els joves a través de les associacions dels barris. Els objectius són oferir un lleure de qualitat, educatiu i formatiu als infants i els joves, afavorir l'ús de la llengua catalana en el lleure, difondre el coneixement de la cultura popular i les tradicions del país i donar suport al teixit associatiu dels barris. La Roda va rebre l'any 2001 la Creu de Sant Jordi.

Coordinació, redacció, correcció i maquetació: Lluïsa Armengol, Eva Bas
Consell de redacció: Carme Beltrán, Lluïsa Celades, Anna Corbella, Salvador Figuerola, Joan López i Concepció Pallàs
Col·laboració: Joaquim Alsina (Intermón Oxfam), Jaume Barri, Joan Boada, Joan Busquets, Centre d'Esplai El Tricicle i Centre d'Esplai El Nus (Sant Joan Despí), Centre d'Ecologia i Projectes Alternatius, Arcadi Corominas (CE Drac Màgic de Vilanova i la Geltrú), Anna De Los Riscos (AVALOT), Montse de Paz (ARSIS), Maite Doñágueda (Grupo Unión de Sant Adrià de Besòs), Fundació Escolta Josep Carol, Fundació Pere Tarré, Miqui Giménez, Ludoteca Maria Gracia Pont (Barcelona), Anna Montoro (AIRES), Montse Montull (Esplai La Flor de Maig de Barcelona), Laura Ochoa (CE Drac Màgic de Vilanova i la Geltrú), Eulàlia Ribera (Sala de Sabadell), Noè Rivas, Blai Rodríguez, Maria Salicrú-Maltas, Francesca Salido (Contes Solidaris), Kike Sánchez (Federació d'Associacions Culturals de Badia de Vallès), Majo Siscar, Maria Trias (Casal d'Infants del Raval), Yakumba.
Disseny portada: Umberto Valeri i Marta Serra
Imatge portada: Muñoz
Preimpresió i impressió: tallers gràfics de Rúbrica Editorial
Edita: Fundació La Roda
C. Sèquia, 9-11 • 08003 Barcelona • Tel.: 93 414 72 01 • Fax: 93 414 77 05
administracio@fundaciolaroda.org • www.fundaciolaroda.org
Dipòsit legal: B/25.352.87

La Fundació La Roda no es fa responsable de les opinions expressades en els articles firmats.

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya

De nou els esforços de la Fundació La Roda per oferir una eina de difusió de les iniciatives que es produeixen des del món associatiu i des del món de l'espectacle familiar es fan realitat en aquest nou número de *CARRER*, el número 44.

Hi hem reservat un espai més ampli a les entitats que formen part de la Fundació La Roda amb els seus projectes, que mostren la tasca educativa que fan als barris, sense oblidar altres iniciatives que ens permeten fer passes per millorar el sector de l'educació en el lleure i de l'associacionisme.

■ Exclusió social

Els sense sostre

Invisibles i exclòsos

El passat 12 de novembre es va celebrar la catorzena edició del Dia dels Sense Sostre amb el lema “Sense sostre, sense drets. Avui també dormo al carrer... En aquesta societat hi falto jo”. La campanya d’enguany ha volgut transmetre el missatge que la pobresa i l’exclusió social van en contra dels drets humans.

Si analitzem algunes dades podem veure que algunes idees preestablertes sobre el col·lectiu dels sense sostre són falses. Per exemple, el 30% són abstemis, gairebé el 12% tenen feina i el 50% en busca. Només el 6,7% es declara sense estudis, el 15,3% té estudis primaris, el 64,8% ha acabat l’educació secundària i el 13,2% ha cursat estudis superiors. I unes dades molt preocupants: el 41,9% han estat insultats o amenaçats, el 40,3% han patit robatoris i el 3,5% han sofert agressions sexuals. Finalment, també cal saber que, durant l’últim any, el 66,4% dels sense sostre han contactat amb un treballador social.

«Algunes dades desmenteixen les idees preestablertes. Només el 6,7% es declara sense estudis, el 15,3% té estudis primaris, el 64,8% ha acabat l’educació secundària i el 13,2% ha cursat estudis superiors.»

El perfil de les persones sense llar ha canviat en els últims anys. Ara conviuen persones que no tenen llar des de fa molt temps amb les que “poden tenir una història com la de qualsevol de nosaltres, que han perdut la feina i s’han vist abocats a un procés que no els ha permès tornar a tenir accés a una altra feina, que han anat perdent les seves coses, la seva unitat familiar, la seva salut i al final acaben al carrer”.

«Gairebé la meitat dels sense sostre han estat insultats o amenaçats durant l’últim any, i el 40% han patit robatoris.»

Quan parlem de sense sostre, amb freqüència ens oblidem que són homes i dones amb rostre, que són de carn i ossos. Ens oblidem dels seus sentiments, dels seus desitjos, dels seus problemes, de les seves necessitats. La idea abstracta que transmeten aquests substantius fa ombra a les persones concretes. D’aquesta manera, la preocupació no passa per reconèixer els seus sentiments, els seus desitjos, els seus problemes o les seves necessitats. La preocupació passa pel fet que aquests sense sostre no es notin gaire i no enterboleixin la imatge complaent i moderna de les nostres ciutats.

Així mateix, és difícil trobar alguna notícia en els mitjans de comunicació que faci referència a les persones sense llar si no és per parlar d’algun acte violent o alguna mort —no de totes, però, perquè de la major part de les morts dels pobres i exclòsos, ni se’n parla.

Però la realitat dels sense sostre escapa a qualsevol definició. Cada un és diferent, i potser l’únic que tenen en comú és que han arribat a una situació extrema de marginació social i, al mateix temps, han perdut la capacitat de reaccionar, de demanar ajuda, de reclamar els drets que tenen com a persones i com a ciutadans.

Davant d’això, els poders públics oblidem que els sense sostre, com a ciutadans, tenen uns drets

que els atorga la Constitució, i que els han de garantir aquests drets. Però, ¿com se’ls garanteix la llibertat, la igualtat, la seguretat, la dignitat personal, la intimitat, la integritat física i moral o el dret a un habitatge?

Realment és un sarcasme constatar aquesta situació, que situa els sense sostre totalment al marge de la legalitat pretesament democràtica, talment com a no-persones, com a no-ciutadans, com a residus de la societat.

«Els sense sostre són ciutadans, tenen uns drets que els otorga la Constitució, i aquests drets han d’estar garantits.»

Molts sense sostre no tenen DNI, no estan censats, no voten, no existeixen per als poders públics, i els departaments de benestar social no tenen programes per a ells; es limiten a atorgar subvencions insuficients a entitats privades, que són les úniques que els ajuden d’una manera eficaç i professional. A més, el nombre de places en residències municipals o privades, a Barcelona, és molt inferior a les necessitats reals.

Hem d’exigir als poders públics que no continuïn ignorant la problemàtica dels sense sostre, i hem de reivindicar els drets que els corresponen com a ciutadans d’una societat que els ha donat l’esquena.

Anna De los Riscos és membre d’Avalot-Joves de la UGT

■ Projecte de teatre social de la Fundació La Roda

Actuem!

Cinquanta joves de cinc entitats de la Fundació La Roda són els protagonistes d'Actuem!, un projecte de teatre social organitzat per la Fundació La Roda amb la col·laboració d'Impacta Teatre i el suport de la Fundació la Caixa i la Diputació de Barcelona.

A la Fundació Sant Roc de Badalona, l'energia dels 15 nens i nenes gitanos d'entre 10 i 12 anys que participen en el projecte sembla que no té límits. Han decidit que faran un programa de televisió, amb jams de flamenc i *bailaoras* inclosos. A l'Esplai La Fàbrica de Can Tusell de Terrassa, en el petit espai d'assaig, veritable "fàbrica de somnis", els infants es transformen en pares, mares, avis i àvies i es fan preguntes sobre els papers de cada membre de la família. A Montornès, els joves munten l'obra *Miranda Zupp*, una història on els protagonistes són extraterrestres de planetes molt diferents i que permet treballar els problemes d'acceptació de la diversitat que hi ha en aquest col·lectiu de joves.

Aquestes són tres de les entitats implicades en el projecte, que també s'està desenvolupant a dos centres escolars de Badia del Vallès amb un grup d'alumnes amb fracàs escolar i un d'educació especial, i al qual s'afegirà al gener els infants i joves del Grupo Unión del barri La Mina de Sant Adrià de Besòs.

Actuar damunt d'un escenari per resoldre els

seus conflictes i fer sentir la seva veu a través del llenguatge artístic, aquest

és l'objectiu del projecte en el qual participen set professionals d'Impacta Teatre, una entitat especialitzada en teatre d'intervenció social. Segons Gus Bas, un dels seus fundadors, "els tallers fan que els nens i els joves descobreixin la seva realitat i la del seu entorn i prenguin consciència del lloc que hi ocupen. A més del treball corporal, emocional i actoral, poden treballar fent teatre dels seus desitjos, pors, inquietuds i motivacions."

Cada setmana, cada grup fa un taller de dues hores format per jocs i improvisacions basats en tècniques pròpies del teatre social com ara el Teatre Fòrum o el Teatre Imatge, que permeten que els participants escenifiquin els temes que més els preocupen i que expressin el que senten i pensen. Alhora, es va muntant una obra de teatre que més endavant es representarà en públic.

Així, alguns dels temes que han aflorat durant les primeres sessions, com la falta de límits i d'autoestima i els problemes d'acceptació i d'integració són els protagonistes d'unes obres creades pels mateixos infants i joves, a partir de les seves pròpies habilitats i de tot el que van aprenent durant els tallers.

El projecte, que té una durada de nou mesos, es clourà amb la representació de totes les obres creades.

més

Els orí gens d'Actuem!

L'any 1997 La Fundació La Roda va participar en una trobada europea sobre projectes juvenils. Fruit d'aquesta reunió i de la col·laboració amb tres entitats d'Anglaterra, Alemanya i Portugal es van realitzar tres intercanvis sobre teatre social entre joves de 15 a 18 anys de deu dies de durada cada una, que es van fer l'any 1998 a Newcastle (Anglaterra), el 1999 a Colònia (Alemanya) i el 2000 a Barcelona.

Aquestes trobades van servir per treballar amb joves en situació de risc mitjançant el teatre i diverses arts escèniques i compartir els mètodes utilitzats a cada país.

Les habilitats dels joves s'ensenyen damunt de l'escenari, com les que demostren tenir els participants de la Fundació Sant Roc de Badalona.

a cau de
roda

rodamón

GRAN FESTA D'INAUGURACIÓ DELS NOUS LOCALS DE LA FUNDACIÓ LA RODA

Hi va faltar poca gent a la festa d'inauguració de la nova seu de la Fundació La Roda. El passat 11 d'octubre les entitats, les companyies artístiques, els responsables de les administracions, els amics, els col·laboradors de l'entitat i els veïns, en total prop de dues-centes persones, van acudir a la cita i van visitar els nous despatxos de l'entitat situats al barri de Sant Pere de Barcelona, al Casc Antic de la ciutat, i

també van gaudir de la bona música de la companyia La Tresca i la Verdesca.

L'entitat, en trenta anys de vida, ha rodat per tot Barcelona. De la plaça Espanya i el carrer Tatarantana dels primers anys, La Roda va passar al carrer Mestre Nicolau durant més de deu anys, va fer una breu incursió de tres anys al carrer Viladomat, i finalment es va establir al carrer

Sant Eusebi, on s'hi ha estat prop de deu anys. Finalment, La Roda s'ha traslladat al centre mateix de Barcelona. Amb ganes d'estar-s'hi molts anys!

NADAL A TOT TREN A LES ENTITATS DE LA RODA

El Cagatió és una de les festes populars més celebrades per les entitats de la Fundació La Roda. Després de la gran moguda de la Castanyada, amb més de 20 espectacles programats, aquest Nadal a tota la geografia catalana es podran veure bons espectacles oberts a tots els veïns dels barris i amb el Tió i la il·lusió dels més petits com a protagonistes. També tenim una cita amb Mag Lari el 16 de desembre al Casal de Joves La Gresca de Ripollet, amb Noè i els seus contes de Nadal el 23 de desembre a Montornès del Vallès i amb Lluís Pinyot i la Banda Xica al barri de Sant Antoni de Barcelona el mateix dia, entre molts altres espectacles.

Més informació a: www.fundaciolaroda.net/calendari

MÉS TEATRE I ESPECTACLES FAMILIARS A TEIÀ

Els habitants de Teià estan de sort. L'Ajuntament d'aquesta població aposta pel teatre familiar i per les bones programacions de la Fundació La Roda i un any més convida les famílies al Teatre de la Flor de la Palma un cop al mes, des d'octubre del 2006 fins al juny del 2007. Teatre Mòbil, Samfaina de Colors, Mag Lari, Marcel Gros i La Tresca i la Verdesca són algunes de les companyies participants.

Més informació a: www.fundaciolaroda.org/calendari

PER NADAL, BONS ESPECTACLES ALS CENTRES D'EL CORTE INGLÉS DE BARCELONA, CORNELLÀ DE LLOBREGAT I SABADELL

Per segon any consecutiu, l'empresa El Corte Inglés ha decidit renovar la seva confiança en la Fundació La Roda i en la qualitat de les seves programacions. A partir del 2 i fins al 30 de desembre, 31 companyies catalanes participaran a la campanya de La Roda i afegiran màgia i il·lusió a aquestes festes de Nadal amb uns espectacles que faran les delícies de petits i grans.

Més informació a: www.fundaciolaroda.org/calendari

EL CATALÀ A L'ESPLAI VA ENDAVANT

El projecte "El català a l'esplai", iniciat l'any 2005 per fomentar l'ús del català a les entitats que formen part de la Fundació La Roda, ha continuat aquest any amb la programació fins ara de tres tallers lingüístics.

Aquests tallers s'han fet a Terrassa a l'Esplai La Fàbrica de Can Tusell, a Barcelona per al col·lectiu Entorn, que agrupa les entitats La Guineu, el Drac, el SOIA de Roquetes i el PDI de Canyelles, i a Badalona a l'Esplai Chiribiripum i l'Associació Juvenil La Rotllana. Hi han participat prop de quaranta persones.

Preocupada pel retrocés de l'ús social del català, particularment palès en el món del lleure, La Fundació La Roda proposa a les seves entitats uns tallers lingüístics duts a terme per la Fundació Reeixida. Són sessions de quatre hores de durada en què es dona informació sobre l'estat actual de la llengua i es motiva les persones que exerceixen de model lingüístic a les entitats, és a dir els monitors, els educadors i els voluntaris, a incrementar l'ús de la llengua catalana en la gestió de l'entitat i en la relació amb els usuaris.

Més informació a: Fundació La Roda. Tel.: 93 414 72 01

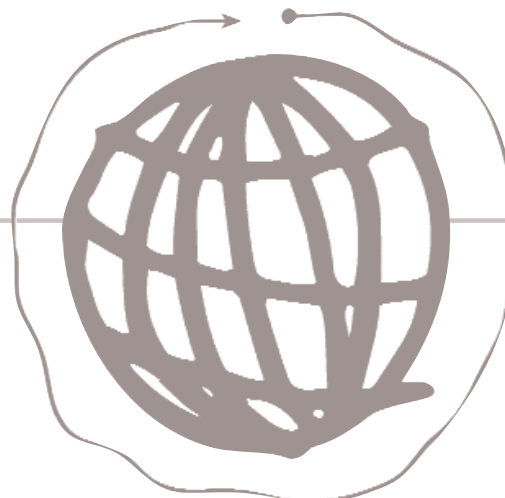
racó de les entitats de la roda

Bateig de gegants a la Mina

Els primers gegants del barri, construïts per una entitat de la Fundació La Roda

Des de fa uns quants anys el Grupo Unión de La Mina de Sant Adrià de Besòs porta a terme un projecte anomenat "Animació al carrer". L'element central és l'organització d'una activitat infantil oberta al barri dinamitzada pels grups de la Fundació La Roda. Els objectius fonamentals són la recuperació del carrer com a espai de convivència i el contacte amb els nois i noies que no estan vinculats a cap recurs educatiu de lleure del barri. Per fomentar la participació dels infants i joves del Centre Obert, els nois i noies fan una cercavila pel barri abans de l'espectacle, vestits d'una manera cridanera i amb diferents elements festius, com ara xanques i percussió, fins que arriben al lloc on es fa la representació.

A partir d'ara, dos personatges nous els acompanyaran en aquestes sortides: l'Alfita i el Dedalito, un gegant i una geganta que s'han convertit en els primers que donen voltes per La Mina. Estan fets de manera que un nen o una nena els pugui portar i fer la Festa Major de La Mina. Es va explicar la seva història i tots els nens i nenes van participar al bateig amb una pluja de confetti.

Grupo Unión

C. Venus, s/n. Sant Adrià de Besòs
Tel.: 93 381 15 78

Història dels gegants de la Mina

explicada pels infants

Alfita i Dedalito són dos gegants molt amics. Tenen nou anys. Van junts a l'escola, i després de fer els deures tenen el costum de sortir a jugar una estona. Les seves famílies viuen en un poble de gegants prop d'aquí, on es dediquen a fer vestits i cosir pantalons. Per això ella es diu com una màquina de cosir i ell, doncs això, té nom de didal. La veritat és que són molt feliços. Només tenen un problema: on viuen no hi ha gaires nens, i no poden fer nous amics. És per això que l'Alfita, que és molt eixerida, un dia li va dir al Dedalito que aniria a fer un volt a veure què trobava. La sort va fer que es va creuar amb uns nens que jugaven a fet i amagar. Un li va demanar si es podia amagar darrere seu, ella que era tan gran i tan forta. Quan els altres nens el van trobar, ell va començar a girar al voltant de l'Alfita perquè no l'agafessin. Els nens també van començar a donar voltes, fins que la geganta gairebé ja ballava. Com que això va ser molt divertit, l'Alfita va venir un parell de cops més al barri. El Dedalito, que és una mica tímid, no s'atrevia a anar-hi, fins que un dia l'Alfita

Tu també pots !

La FEC, Fundació d'Entitats Culturals de Badia del Vallès, ha obtingut el Premi de l'Obra Social de la Caixa de Sabadell pels seus projectes destinats a la gent gran.

Actualment, l'accés al món de les noves tecnologies és un factor clau en la promoció personal. Allò que abans consistia en llegir, escriure i tenir nocions bàsiques de matemàtiques, ara té una nova dimensió en el món digital. Amb el projecte "Tu també pots", que bàsicament està centrat en els cursos d'informàtica, es vol afavorir l'apropament a les noves tecnologies d'un sector de la població que inicialment havia quedat exclosa: la gent gran. El projecte no és només formatiu, està encarat a dotar els usuaris de les eines suficients per a poder participar, al finalitzar els cursos, en un projecte cultural de recuperació de la memòria dels ciutadans de Badia del Vallès, que es farà en entorn web. Els cursos disposen de tres nivells i també estan afavorint les relacions interpersonals, així com la vinculació de les persones a la comunitat. Al mateix temps es desenvolupen les habilitats i les capacitats dels usuaris mitjançant l'accés a les noves tecnologies. Per tal que les persones

grans puguin evolucionar és important que no quedin excloses de la societat de la informació. El coneixement que adquiriran en aquests cursos podrà ser aprofitat i donarà resposta a les ganes que tenen de ser útils per a la societat.

Amb el desenvolupament d'aquest projecte es promouen i reforcen les xarxes existents per a afavorir la cohesió social. Així s'aconsegueix crear consciència de solidaritat i voluntariat respecte "els nostres grans". La continuïtat del projecte està assegurada, doncs els participants estan engrescats amb la creació i dinamització de la pàgina web, que els farà sentir-se vius i recuperar records de la seva vida al poble.

FEC - Fundació d'Entitats Culturals de Badia del Vallès

<http://fundacio.badiadelvalles.org>
93 729 40 29

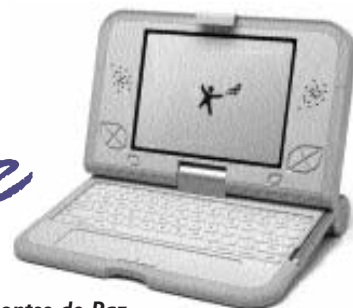

a cau de
roda

■ Fundació Arsis de Badalona

Formació on line

Montse de Paz

La Fundació ARSIS de Badalona ofereix a les entitats cursos de formació *on line* sobre gestió del temps, voluntariat, captació de recursos i direcció.

LA NECESSITAT DE FORMACIÓ DE LES ENTITATS

Cada cop més, les entitats del tercer sector es veuen obligades a professionalitzar la seva tasca. Ja siguin voluntaris o personal remunerat, cal que tothom treballi amb qualitat. Això requereix, com en tota ocupació laboral, una formació contínua en diferents àmbits. L'*e-learning*, en aquest sentit, ofereix molts avantatges.

QUÈ ÉS L'E-LEARNING?

Amb aquesta paraula anglesa es designa la formació a distància a través d'Internet, o formació en línia. Les immenses possibilitats d'Internet han arribat també al camp de l'ensenyament i ofereixen una oportunitat única a moltes persones que, per motius de distància, de temps o de manca de recursos, opten per aquesta forma d'aprenentatge.

L'*e-learning* ofereix tots els avantatges de la formació a distància, més uns quants de nous:

- L'alumne/a pot seguir els cursos al seu ritme, en l'horari i al lloc que li vagi millor.
- Normalment, el cost sol ser molt inferior al dels cursos presencials.
- El material està penjat a Internet, de manera que es pot estalviar en llibres, paper, espai i diners.
- S'estableix una comunicació virtual amb el professorat i entre els alumnes a través de les eines interactives que ofereix la xarxa: fòrums, consultes *on line*, etc.
- Permet que qualsevol persona, des de qualsevol indret del món, pugui accedir a la formació, mentre tingui un ordinador i una connexió a Internet.
- Amplia el camp d'acció de les ONG.
- Afavoreix la connexió entre diferents entitats, l'intercanvi i la creació de xarxes.

projectes adreçats a infants, joves, dones, persones aturades i, més recentment, immigrants.

Després d'una trajectòria molt intensa, algunes persones i entitats van recomanar a ARSIS d'oferir a altres associacions la seva experiència. Així és com es van dissenyar els primers cursos adreçats a organitzacions sense afany de lucre, tant en versió presencial com virtual. Ajudada per alguns consultors col·laboradors, grans experts en gestió d'entitats i de recursos humans, ARSIS ha elaborat diversos cursos que ara ofereix a través d'Internet.

Aquests cursos estan basats en la pròpia formació i experiència de l'entitat, són molt pràctics i volen ser útils i pedagògics per als seus alumnes. El desig dels seus responsables és oferir una formació pràctica i de qualitat que ajudi altres ONG a millorar la seva gestió i a incrementar els seus recursos perquè puguin aconseguir satisfactòriament la seva missió.

Durant el curs 2006-2007, ARSIS oferirà cinc cursos *on line*: Captació de fons (especialment, fons privats); Curs pràctic de captació de fons (ideal per als qui comencen o volen organitzar-se); Gestió del temps; Voluntariat i lideratge; i Direcció per valors. De cadascun se'n faran dues o tres edicions.

BEQUES I AJUTS

Gràcies a una subvenció privada, ARSIS pot abaixar els costos de l'edició dels cursos. Totes les entitats radicades a Catalunya obtindran un 50% de descompte sobre el preu de cada curs. Són preus molt accessibles a qualsevol mena d'entitat, fins i tot petita. ✍

Montse de Paz és membre de la Fundació ARSIS

ELS CURSOS D'ARSIS

ARSIS va néixer el 1994, com una petita associació de barri, amb la ferma voluntat de propiciar un canvi positiu en el seu entorn social. Des d'aleshores, ha desenvolupat més de deu

Més informació a:
<http://formacion.arsis.org>
www.arsis.org
montse@arsis.org

La captació de fons Una activitat clau

En qualsevol entitat, la captació de fons ha de ser una de les activitats prioritàries. Les petites i mitjanes ONG tendim a enfocar tots els nostres esforços en els projectes que desenvolupem. Però no oblidem que els fons són necessaris per sobreviure. Podríem comparar l'organització amb un vehicle. Els recursos materials i la infraestructura són la carrosseria; el motor són les persones, l'equip humà. I els fons són la benzina. Sense combustible, el cotxe no funciona! Per aquest motiu és imprescindible que a cada entitat hi hagi una persona, com a mínim, dedicada a la captació de fons, d'una manera continuada i com més professional millor. Aquesta persona ha de formar part de la directiva o bé ha d'estar molt connectada amb la direcció de l'entitat, per assumir els seus valors i la seva missió, per poder comunicar allò que l'entitat vol transmetre al món i per implicar tot l'equip perquè doni suport a la seva tasca.

Les grans ONG poden contractar professionals del màrqueting o de la publicitat per fer aquesta tasca. Les petites, que som la majoria, sovint no ens ho podem permetre. No ens ha de desanimar. Un bon captador de fons no solament és un gran comercial. Més aviat ha de ser una persona entusiasta, que cregui en l'entitat, sàpiga transmetre el seu valor i vulgui fer-la créixer. Per aquest motiu, qualsevol membre de l'entitat que se senti encoratjat i vulgui fer-ho, pot, amb una formació bàsica, ser un bon captador de fons. Aquesta és la formació que volem oferir des d'ARSIS.

No solament oferim teoria sobre captació de fons, sinó que donem exemples de casos pràctics, basats en la realitat i en la nostra pròpia experiència.

Montse de Paz
Fundació ARSIS

■ Centre d'Esplai Drac Màgic de Vilanova i la Geltrú

Mindundi o divertir-se tot aprenent a participar

Arcadi Corominas i Laura Ochoa

Quan al principi de les colònies tots els nens i nenes del Centre d'Esplai Drac Màgic de Vilanova i la Geltrú van escollir, democràticament, que la ciutat que es disposaven a repoblar, després del seu abandó durant molts anys, es diria Mindundi, els monitors i monitores ens vam quedar parats.

Després de parlar-ne molt els mesos anteriors, els monitors i monitores del Drac Màgic, entitat d'educació en el lleure que ja fa temps que treballa a Vilanova i la Geltrú, havíem decidit canviar radicalment el model d'activitat que feia anys que dúiem a terme a l'estiu, per crear-ne un en què els infants, d'una manera organitzada i civilitzada, poguessin construir les seves colònies tot aprenent a ser veïns d'una ciutat, també creada per ells, a la seva mesura i al seu gust... Era tot un experiment fet a base de motivació, esforç i ganes d'ensenyar i educar. L'equip de monitors i de monitores tenia el convenciment que els vuitanta infants hi participarien. Però, tot i així, la incertesa va ser l'estat d'ànim dels dies de preparació i dels primers dies de colònies. Quin seria el resultat?

Les colònies es van fer a Castellnou del Bages i tots junts, els nens i les nenes, amb edats compreses entre els 6 i els 13 anys, van començar a crear la seva ciutat. El primer pas va ser posar-li nom: Mindundi, el d'un personatge de la televisió. Ens vam alertar: ¿és que aquests nens no tenen imaginació? Però tot seguit els fets ens van demostrar el contrari. Els mindundencs van crear una biblioteca, una sala de jocs i un teatre i van senyalitzar els carrers i els espais de la ciutat. Mindundi anava prenent forma. Posteriorment tots els infants es van organitzar per barris — perquè Mindundi tenia barris: Espaguetis, Macarrons, Canelons i Raviolis, edificats tenint en compte els gustos culinaris de cadascú— amb la intenció que tots els infants de cada barri sentissin que tenien alguna cosa en comú i fessin més pinya entre ells. Després van triar uns representants, que exercirien de portaveus en una Junta de Ciutat, a la qual assistirien, a més d'ells, representants dels monitors i un representant de l'equip de cuina. Ja teníem organitzada la ciutat!

Cada matí, tot esmorzant, els habitants dels bar-

ris es reunien en assemblea i feien propostes sobre les activitats que els agradaria organitzar i dinamitzar durant les colònies. I cada vespre, abans de sopar, la Junta de Ciutat es reunia, valorava i debatia les propostes de cada barri i consensuava quines activitats es durien a terme. Les colònies van tirar endavant i, amb la il·lusió i l'empenta d'infants i monitors, es van organitzar unes olimpíades d'esports coneguts i inventats, sessions de cinema a la fresca, bivacs sense monitors ni monitores, tallers de cuina per fer les postres d'un àpat, concerts, un servei de missatgeria, sopars a la fresca. Es va organitzar també una Brigada Municipal i un grup de teatre que va assajar una obra escrita i dirigida pels mateixos infants i que, abans de marxar, van representar... A més, es va fer una extraordinària Festa Major de la ciutat, amb diada castellera inclosa, uns diables que en lloc de foc tiraven aigua, un ball de pastorets, un ball de gitanes, una batucada...

Tot això, acompanyat d'il·lusió, de rialles i plors, de convivència, de respecte, de música, de diversió, d'una telenovel·la gentilesca de l'equip de monis, de clàssics jocs de les banderes o de les músiques, de nits de por i de vetllades...

Aquesta va ser la nostra petita gran ciutat, que va ser viva i dinàmica gràcies a la infinita imaginació dels infants, que van posar-li un nom, Mindundi, que ara ningú canviaria per res; una proposta absolutament innovadora al Drac Màgic, durant la qual tots vam aprendre a participar per crear un entorn millor i més del nostre gust.

Ara el Drac Màgic es proposa un repte... ¿Mindundi pot ser Vilanova i la Geltrú? Som de l'opinió que sí! Els infants poden aportar molt a les nostres ciutats, només cal donar-los un altaveu, i els esplais poden exercir-ne... Només fa falta que tothom consideri els esplais com el que són: unes escoles de ciutadania. ✍

Arcadi Corominas i Laura Ochoa
són monitors del Centre d'Esplai Drac Màgic

Centre d'Esplai Drac Màgic
Centre Cí vic Sant Joan
Jardins de Francesc Macià, s/n
Vilanova i la Geltrú 08800
www.dracmagic.org

amys 20 fent Nus!

Enguany al Centre d'Esplai El Nus de Sant Joan Despí celebrem el nostre vintè aniversari. Com sempre hem començat amb moltes ganes, alegries i il·lusions, però aquest any, més que mai, tenim moltes ganes de fer xivarri!

Per inaugurar el curs el 30 de setembre vam fer una gran festa a la plaça major del poble, amb una xocolatada boníssima, preparada pels joves de l'entitat, i un espectacle de màgia programat per la Fundació La Roda. També vam conèixer en Santi, la nostra nova mascota, que esperem que d'ara en endavant ens acompanyi a tot arreu!

Per aquest curs tenim un munt d'activitats preparades. Ens hem proposat renovar la cançó de l'entitat i fer una exposició de les fotografies i dels mil i un objectes que rondan per l'esplai i que estan plens de records. Per descomptat, tenim pensat fer un sopar popular amb antics monitors i monitores, famílies, infants d'abans i d'ara i tothom qui vulgui apuntar-s'hi! Però l'activitat estrella del vintè aniversari serà una Diada d'Animació, prevista pel mes d'abril, un dia dedicat als espectacles infantils, amb contes, titelles, xocolatada, grups de música... Volem que aquest dia sigui especial i que tothom hi tingui el seu espai, així que hi hauran activitats per a tothom, els més menuts, les famílies i els joves!

Centre d'Esplai el Nus

Ptge. Canal, 2. 08970 Sant Joan Despí . Tel.: 93 477 06 86

de l'IRPF per a les entitats

L'ampliació de l'assignació de l'IRPF, que passa del 0,52% al 0,7% suposarà uns 44 milions d'euros més per a les entitats.

L'acord ha estat pres pel Ministeri de Treballs i Afers Social del Govern central i els representants de les ONG d'acció social el passat 18 d'octubre.

Aquesta ampliació, que representa un increment del 33% en els ingressos, s'aprovarà durant la tramitació parlamentària dels pressupostos generals de l'Estat per al 2007.

Les entitats catalanes continuen demanant que la Generalitat gestioni directament una part dels diners que els catalans destinen als projectes socials.

Èxit de les XXV Jornades Associatives i Culturals de Badia del Vallès

Organitzades per la Federació d'Entitats Culturals de Badia, les Jornades han aconseguit el repte d'arribar a la XXV edició. Ho han fet amb un èxit de qualitat i de participació, i es mantenen com un referent per a la resta del país.

Les Jornades van néixer per vertebrar el món associatiu de Badia del Vallès i amb l'objectiu d'acostar la seva labor a la ciutadania i animar-la a participar a l'àmplia oferta cultural, esportiva i social de les entitats de la població. Un objectiu que s'ha anat consolidant cada vegada més al llarg dels vint-i-cinc anys d'organització de la trobada.

Del 7 al 15 d'octubre, les 34 entitats que formen part de la FEC han demostrat la seva vitalitat. No ha estat una mera casualitat, sinó un fidel reflex del treball que aquestes entitats fan cada dia a la ciutat. La comissió coordinadora de l'esdeveniment, que es va constituir el mes de gener, també ha fet una gran tasca, que molts professionals envejarien.

Es va detectar una satisfacció generalitzada per la nova ubicació de la Carpa de les Entitats, centre neuràlgic on es concentra la major oferta d'activitats. Si bé és cert que la seva instal·lació al pàrquing del mercat municipal passa una mica més desapercebuda, en contraposició s'ha generat al voltant de la Carpa un espai molt idoni per fer les activitats d'exterior i la seva connexió amb la plaça a

La Fundació La Roda ha participat a les Jornades Associatives amb la programació de tres espectacles per a tots els públics: *Barca de Mitjana* (havaneres), *Titelles Babi i Yakumba* (animació).

Major ha permès facilitar l'ús de l'escenari instal·lat en aquest espai.

El sopar de germanor es va convertir en l'acte més emotiu. Un sopar de gala va reunir 160 representants de les entitats i convidats institucionals. L'ambientació cuidada, el majestuós pastís d'aniversari i l'espectacle d'humor i música van servir perquè les persones del món associatiu, que

treballen de manera altruista a les entitats badienques, tinguessin també un espai per gaudir.

Les entitats de la FEC han tornat a demostrar amb fets la importància del treball col·lectiu, deixant en un segon pla la diversitat dels seus objectius. Han aconseguit una coordinació que els permet respondre d'una manera àlida a reptes tan exigents com són les Jornades Associatives i Culturals.

És difícil i, quasi segur, injust destacar cap acte, per la qualitat i l'interès que tots van tenir. Ha estat evident l'esforç afegit que han aplicat les entitats conscients del número màgic de l'edició de les Jornades, la qual cosa ha generat l'increment de la qualitat fins a límits difícils de superar. És important ressenyar l'alta participació dels badiencs, circumstància que ha sorprès gratament els grups forans que han col·laborat.

El cost econòmic de les XXV Jornades Associatives i Culturals ha estat assumit majoritàriament per les institucions, a les quals s'agraeix una vegada més el seu suport.

■ Tallers de circ

Circ i educació, Circ transformador

Antonio Alcántara

Aquest any, a l'Ateneu Popular de 9 Barris, segueixen els tallers de circ. Circ com a eina educativa i de transformació social. Circ per a tots: persones amb discapacitats, nens, adolescents i joves.

El circ s'ha treballat a l'Ateneu Popular de 9 Barris des de l'okupació de la planta asfàltica a finals dels anys setanta. Des de l'Ateneu entenem el circ com una eina educativa i de transformació de l'entorn, com una pràctica educativa amb capacitat terapèutica, de transmissió de valors i coneixements tècnics. Des d'aquesta filosofia, desenvolupem diferents projectes amb diversos col·lectius: infància, adolescència, joves i persones amb discapacitat intel·lectual.

L'Escola Infantil de Circ (6 a 13 anys) dota d'una base en tècniques circenses i corporals com a eines d'expressió i comunicació; fomenta l'esforç personal i la assumpció de responsabilitat en el procés personal; ensenya a jugar, a treballar i a viure en grup; i ofereix alternatives de lleure creatives, participatives i solidàries en contraposició a les consumistes i passives.

L'Escola Juvenil de Circ (14 a 18 anys) pretén aprofundir en les tècniques bàsiques, adquirir un hàbit de treball autònom i integrar un esquema de treball físic des d'hàbits saludables; desenvolupa la creativitat amb la manipulació dels elements circenses, inclosos el joc i la improvisació.

Els tallers de Circ amb Infants són un treball conjunt entre els casals de Trinitat Nova (Projecte "Desván"), Roquetes i Canyelles (SOIA i PDI), Verdum (Grup Muntanyès), Bidó de 9 Barris (Ateneu) i el col·lectiu de professionals de la pedagogia del circ.

Aquests tallers són una proposta d'activitats artístiques al territori, que s'integren en la dinàmica de l'Ateneu i de les entitats que treballen a la zona, a la recerca de l'equilibri i la relació entre formació, creació i difusió cultural i artística.

Un altre projecte és el dels Tallers de Circ amb adolescents, adreçat a l'alumnat d'entre 12 i 16 anys de l'IES La Guineueta, un dels instituts on es matriculen majoritàriament nois i noies dels barris de Roquetes, Trinitat Nova, Verdum, Guineueta i Canyelles. També hi participen altres joves de les entitats que treballen amb adolescents de la zona. La necessitat de recursos per a aquesta franja d'edat és una de les reivindicacions i necessitats més clares i reals que tenim als barris.

Els Tallers de Circ dirigits a persones amb discapacitat intel·lectual (C.O. Can Carreras) permeten investigar i aprofundir en les possibilitats i potencialitats que el circ i les arts parateatrals ofereixen a aquest col·lectiu. Aquestes arts funcionen com a elements transformadors de la realitat i de la qualitat de vida de la persona. Els exercicis dissenyats pels professors estan adaptats a l'edat i a les característiques pròpies de cada participant, treba-

llant amb una atenció individualitzada.

El circ és un espai creatiu, educatiu i de dinamització comunitària. Una eina per créixer com a persones i com a comunitat.

Foto: Navia

Antonio Alcántara forma part del Departament de Formació Socio Cultural de l'Ateneu Popular de 9 Barris

Ateneu Popular de 9 Barris
C. Portlligat, 11 - 15. Barcelona
Tel.: 93 353 95 16 - www.ateneu9b.net

Cooperació sindical al Marroc

Ja fa alguns anys que l'entitat juvenil l'Avalot, Joves de la UGT de Catalunya, treballa dins del marc de la cooperació per al desenvolupament sindical. Actualment, dona suport al programa de difusió del nou Codi de Treball per a joves del nord del Marroc i ajuda a la creació d'un departament de joventut dins del sindicat CDT al Marroc.

La marginació històrica que han patit i pateixen els joves del Marroc es reflecteix d'una manera alarmant en el fracàs de la universalització de l'ensenyament i en un teixit productiu quasi inexistent, cosa que obliga molts joves a emigrar fora del país, principalment a Europa.

L'entorn socioeconòmic en què es mouen els joves marroquins es caracteritza pel domini del sector informal i l'economia submergida. La manca de formació professional i el desconeixement, quasi total, per part dels joves treballadors i treballadores dels seus drets laborals i constitucionals, així com un entorn social desfavorable, són els principals obstacles per a la seva integració en el mercat de treball.

La concepció de cooperació de l'Avalot fuig de les accions unilaterals i els models intervencionistes que creen dependència i no respecten

l'autonomia ni els factors culturals de les societats receptores de la cooperació.

Des d'aquest punt de vista, la cooperació sindical és per als membres de l'Avalot un procés compartit, des del respecte a l'autonomia de les parts, d'aprenentatge, d'intercanvi d'experiències, d'enriquiment mutu i de compromís per treballar conjuntament per la universalització dels drets humans laborals.

Àrea de Cooperació Sindical
Rambla Santa Mònica, 10. 08002 Barcelona
Tel: 93.304.68.18 - avalot@catalunya.ugt.org
www.avalot.cat

apunts

Canvi climàtic?... Doncs, sembla que SÍ

Ja fa temps que es rumorejava que grans companyies amb interessos energètics pagaven i difonien estudis que contradeïen les teories que afirmaven cada vegada amb més insistència que el canvi climàtic és una realitat i que a més s'home l'està provocant i agreujant sense aturador.

Ara —i per cert, per què precisament ara?: ¿és casualitat?, ¿respon a interessos particulars?..., dues obres de gran impacte han sortit a la llum confirmant aquestes teories i alerten del perill que correm tots plegats si no hi posem remei. Primer, s'han difós les conclusions de l'*Informe Stern*, encarregat pel govern de Tony Blair, de l'assessor econòmic de l'Administració britànica i execonomista del Banc Mundial, Nicholas Stern. Poc després, s'ha estrenat la pel·lícula *La veritat incòmode*, de Davis Guggenheim i protagonitzada per Al Gore, el que hauria pogut ser president dels Estats Units.

L'impacte que poden tenir aquests documents és enorme. Més enllà dels interessos particulars que hi pugui haver al darrere, és una bona notícia, que pot augmentar la pressió popular internacional perquè s'adoptin, i es compleixin, urgentment mesures contra l'escalfament del planeta. De moment, a Catalunya, ja s'ha creat la plataforma Clima, que uneix diverses entitats decidides a exercir aquesta pressió.

metran que la seva cultura quedi enterrada. Mitjançant el procés de recuperació dels contes que es va dur a terme a l'escola de Progreso ja fa un temps, demanant als pares que tornessin a explicar històries als seus fills, i a aquests, que les redactessin, es va aconseguir millorar el nivell acadèmic dels alumnes i fer aflorar una part molt important de la seva cultura. Ara, amb l'edició dels contes, els *shawi* interioritzaran tots els ensenyaments dels contes. Alhora, els més menuts els podran aprendre amb paraules que són seves, amb les paraules de la selva.

Contes Solidaris
esterpces@yahoo.com

Contes Solidaris

Les paraules de la selva

Contes Solidaris va néixer a Sabadell el 2003 amb la il·lusió de reunir les persones al voltant d'una història, reivindicar l'ús de la paraula i retrobar la saviesa que destil·len els contes de tradició oral.

Som una entitat jove i ens encanta donar un cop de mà a cultures que no tenen la sort de tenir com nosaltres una tradició oral escrita. Per això duem a terme un projecte d'edició de contes de l'ètnia *shawi*, de l'Amazònia peruana.

Per veure amb els nostres propis ulls les persones amb qui col·laborem i el seu entorn, vam viatjar cap a la selva. El periple va començar el 29 de juliol. Va costar, però vam aconseguir arribar a la nostra destinació, i durant un mes hem viscut entre els *shawi*, unes persones encantadores, amb els ulls plens de vida, els braços ben forts i el cap serè.

Hem donat classes de comprensió lectora i d'anglès als nens i nenes de l'escola de Progreso, una petita comunitat indígena de l'Alt Amazones. Amb ells hem pogut saber el significat dels contes. Plantejant els seus contes tradicionals com a exerci-

cis de comprensió lectora, els infants podien començar a entendre el que llegien, i nosaltres, a entendre'ls. Les tardes les passàvem amb Marianella, una missionera fantàstica que pertany als Misioneros de Jesús, amb una germanor que trenca els nostres esquemes tradicionals sobre l'Església: ni rastre d'imposicions, només una vida dedicada als altres i sent com els altres. La Marianella ens va ensenyar a obrir la ment davant una realitat totalment nova per a nosaltres: la selva i la seva gent. Les visites a les famílies de la comunitat eren meravelloses: envoltades dels *shawi* en l'estat més pur, amb la seva veu baixa, el seu acolliment incondicional, la familiaritat i l'afecte, el *masato*... En pocs dies, vam sentir l'essència de la selva gràcies a totes aquestes vivències, i al cel estrellat, la lluna plena, el cant de l'*ayaymaman*... Un somni.

Durant la nostra estada vam poder comprovar la importància de l'edició dels contes *shawi*, de la seva cosmovisió de tradició oral. Quan un poble s'adona de la seva importància pot començar a avançar com el poble que és. Els *shawi* diuen que ara ja no per-

■ Les entitats amb el medi ambient

El primer pas

Fem el Primer Pas! Entitats Catalanes per la Reducció de Residus és una campanya dirigida a les entitats cíviques catalanes per reflexionar, actuar, reivindicar, exigir i assolir una reducció dels residus. Amb la Xarxa d'Entitats Catalanes per a la Reducció de Residus ja s'estan creant debats, elaborant materials divulgatius i pedagògics i fent accions educatives i alhora reivindicatives en les cinc demarcacions de Catalunya.

Com participar a la campanya

La campanya proposa a les entitats adherir-se a la iniciativa amb la signatura d'un manifest per exigir una llei catalana per a la prevenció de residus i perquè les administracions apliquin més mesures per fomentar la reducció de residus. Les entitats es comprometen alhora a aplicar mesures pràctiques de reducció de residus en les seves activitats quotidianes.

Com a material informatiu i pràctic les associacions que firmen el manifest poden disposar d'una guia completa de reducció de residus i d'un cartell-il·lustració en el qual es mostren activitats de reducció en diverses entitats. A més, en el marc de la campanya es realitzaran activitats formatives i reivindicatives per reclamar el dret a comprar sense generar tantes deixalles.

Una reflexió necessària

¿Som prou conscients de la gravetat de la situació i de la importància d'aplicar les 3R (reduir, reutilitzar i reciclar)? En deu anys la generació de residus ha augmentat un 47% (mentre que la població ha incrementat un 12%). L'evolució és preocupant, ja que hi ha un augment incontrolat de residus, de consum de recursos i matèries, de consum energètic i de degradació ambiental. Ens trobem davant d'un model cultural d'irresponsabilitat ambiental, d'inexistència de normativa i de polítiques ineficients de prevenció.

És un fet preocupant que cada vegada tinguem més dificultats per consumir d'una manera respectuosa amb el medi ambient. Cada vegada hi ha més embalatges, més tipus d'envasos, més productes perillosos sense una etiqueta específica... Els envasos, per exemple, han augmentat un 112% en pes en deu anys!

Per què una llei catalana de prevenció dels residus

La responsabilitat en la problemàtica dels residus és compartida. Nosaltres, com a ciutadans i ciutadanes, hem de fer el possible per tenir hàbits de consum més respectuosos amb el medi ambient. Però la responsabilitat d'industrials, comerciants i administracions és cabdal per avançar cap a una societat i un consum sostenible i ecoeficient.

Demanem que el Parlament assumeixi les plenes competències i aprovi una llei catalana de prevenció de residus

La LERE (Llei d'envasos estatal) obligava l'any 2001 a reduir els residus d'envasos un 10% amb relació a l'any 1997; amb un augment de 112% en pes, la realitat ha estat molt diferent! Cada cop es generen més bosses de plàstic, més safates de plàstic, més embolcalls... i els envasos reutilitzables pràcticament han desaparegut.

Els responsables —la indústria del sector de l'envàs, agrupats en el lobby d'Ecoembes— apliquen els seus beneficis per sobre de la protecció del medi ambient, i les administracions resten passives i no fan complir els objectius de les normatives.

Demanem que el Parlament de Catalunya assumeixi les plenes competències i aprovi una Llei catalana de prevenció de residus que marqui els objectius de prevenció de residus, promogui un consum més ecològic i apliqui

i també...

Campanya dels Lluï sos de Gràcia

El medi ambient és cosa de tots

Els Lluï sos de Gràcia de Barcelona, amb el lema "El medi ambient és cosa de tots", han desenvolupat un pla per potenciar la sostenibilitat i el respecte cap al medi ambient entre els seus socis. Les iniciatives adoptades fins ara s'han orientat a reduir la producció de residus, estalviar recursos i fomentar la reutilització i el reciclatge. Es fa recollida selectiva de paper, plàstic i vidre, però també de piles, consumibles d'impressora i telèfons mòbils, que es dipositen en un Punt Verd. Per a les celebracions i àpats que s'organitzen i que apleguen una gran quantitat de gent, s'utilitzen plats i gots de plàstic reutilitzable. Tant en la tasca administrativa diària com en la tota la producció d'impremta, s'utilitza paper reciclat i lliure de clor. I justament per reduir aquesta despesa de paper, s'han engegat diverses iniciatives. Una d'elles ha estat donar la possibilitat als socis de rebre la informació de l'entitat a través del correu electrònic, reduint d'aquesta manera el paper utilitzat en trameses postals. La nostra preocupació mediambiental també es dirigeix envers els recursos naturals: controlem la despesa d'aigua, utilitzem llums de baix consum, estalviem energia en els aparells elèctrics, fem servir plaques solars per escalfar l'aigua... Convençuts que una acció conjunta i coordinada optimitzarà els resultats de les accions i enfortirà el compromís social, s'ha creat un grup de treball amb l'objectiu de plantejar nous reptes per la sostenibilitat i la seva difusió.

mesures fiscals sobre els envasos antiecològics per garantir la disminució dels impactes ambientals que causen els residus i els productes d'un sol ús.

Centre d'Ecologia i Projectes Alternatius

CEPA
CENTRE D'ECOLOGIA I PROJECTES ALTERNATIU
EdC Ecologistes de Catalunya

primerpas@pangea.org
www.residusiconsum.org

CEPA
C. Jacint Verdaguer, 48
08750 Molins de Rei
Tel.: 93 680 2751
www.cepa.cat

■ Les entitats amb la immigració

Món barri, molt més que un barri

Per segon any, l'Associació La Formiga organitza cursos per a les dones pakistaneses del Poble Sec. Aprendre informàtica, conèixer la ciutat o practicar l'idioma són algunes de les accions del projecte "Món Barri".

Giulia Grosso

Són les set. Passen els minuts i ens fa por que no vinguin... Per fi! Sona el timbre i en un moment ens trobem envoltades de dones pakistaneses. Algunes són molt jovenetes, d'altres ja són mares... Esperem molt les unes de les altres. Però ens falten les paraules. Vénen al curs de "Llengua i ciutadania", per a què, com a ciutadanes catalanes, un dia puguin parlar d'elles mateixes i dels seus desitjos en l'idioma d'allà on viuen. Primer nosaltres aprenem algunes paraules d'urdu per a trencar la barrera inicial que ens separa. Les hores de classe se'ns passen volant, i les setmanes, i els mesos... A mesura que passa el temps, elles confien cada cop més en nosaltres. I amb totes les accions i els cursos, se'n donen de la multitud de possibilitats que tenen. Però sovint aquesta voluntat d'aprenentatge i d'integració no és fàcil.

Com hem anat comprovant al llarg d'aquests mesos, dins del col·lectiu pakistanès, les dones són les que tenen una situació més complexa i de dificultat d'accés a la xarxa d'acollida, degut a l'aïllament que a vegades tenen a casa, la pressió familiar per a què no siguin autònomes, la manca de coneixement de l'idioma... Moltes d'aquestes dones pràcticament no surten de casa, no tenen espais de relació social ni de participació i oci. Moltes d'elles volen estudiar o treballar però reben pressió a l'hora de prendre decisions sobre el seu futur. Amb la seva "doble absència i presència" en les cultures i llocs on viuen, la identitat d'aquestes persones immigrants sovint resulta ferida. Però no es rendeixen. Els passos que fem, juntes, són

En alguns moments sembla que les nostres cultures no podrien ser més llunyanes l'una de l'altra. Però els problemes de cada dia ens acosten moltíssim.

petits però molt importants. I és que sempre cal negociar, doncs moltes coses que nosaltres donem per assumides, per a elles són difícils. I, malgrat tot, ens ensenyen que sovint, sense lluitar i parlant baixet, es poden assolir petits objectius. Poc a poc ens anem coneixent: una

d'elles té tres fills, una altra vol treballar de mediatradora... En alguns moments sembla que les nostres cultures no podrien ser més llunyanes l'una de l'altra. Però els problemes de cada dia ens acosten moltíssim i s'anul·len les distàncies entre nosaltres. I una altra cosa que ens uneix molt és el menjar! Els hi encanta que berenem juntes, mentre descobrim Barcelona: el Passeig de Gràcia i els edificis encantadors de Gaudí, el Caixaforum i el Planetari del Cosmocaixa, la Fira de Santa Llúcia i els carrers estrets del Barri Gòtic... Però no tan sols ens ho passem bé amb les nostres alumnes... També les assessorem en el cas que vulguin fer algun curs o que vulguin treballar. Aquest Servei d'Orientació i Assessorament té la funció d'ajudar-les en quant als recursos formatius, la recerca de feina, l'assessorament jurídic, les ajudes socials, etc.

Descobrir un nou univers. Poder tenir la clau per a obrir les portes de la confiança i l'autonomia d'un mateix. Aprendre a comunicar-se en situacions diàries i comunes. Aquests són els objectius del projecte Món barri, conduït per l'Associació La Formiga, en el qual participen un bon grup de dones pakistaneses de Poble Sec. Algunes accions del projecte són les classes de "Llengua i ciutadania", el "Reforç lingüístic per parelles" i "L'alfabetització informàtica". També tenen a la seva disposició una ludoteca per als seus fills mentre elles són als cursos. I un dilluns al mes es fan les sortides i visites per la ciutat, tant lúdiques com culturals o a espais públics o privats. Altres activi-

tats que formen part del projecte són les classes de dramatització de situacions comunicatives i les de reforç gramatical. El projecte s'organitza trimestralment, i les classes es fan dilluns, dimarts i dijous, de 15 a 16'30h (el primer nivell) i de 16'30 a 18h (el segon nivell).

El barri és per a elles una dimensió fonamental. És aquest l'espai que senten més familiar i proper. Per això és molt important que sigui un lloc acollidor per a elles. No estem gaire acostumats a veure-les com van a comprar o com es relacionen a les botigues... Però la nostra experiència ens diu que només és qüestió de conèixer l'altre (o l'altra) per a trencar les barreres de la desconfiança i els prejudicis... Els comerciants que han acollit el nostre grup a la seva botiga per a les classes pràctiques de "Com anar a comprar", ens han demostrat tot el seu afecte i la seva col·laboració. Des dels inicis del projecte, ara ja fa un any, hem anat avançant... Algunes dones ja han participat en la Festa Major, en la Mostra d'Entitats del barri, etc. I esperem seguir avançant, a poc a poc, però amb molt esforç, constància i il·lusió. Com unes formiguetes!

Giulia Grosso és educadora del projecte Món Barri

Associació Sociocultural
La Formiga
C. Elcano, 74, baixos
08004 Barcelona
93 443 82 07
www.laformiga.org

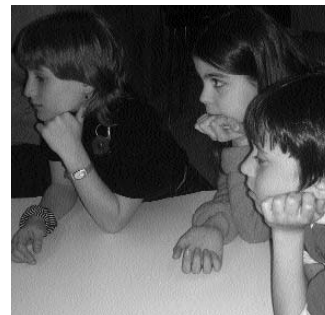

■ Educació intercultural

Majo Siscar

Mescladís

Un espai de trobada al voltant de la taula

No hi ha cuina sense barreja, i no hi ha convivència sense coneixement mutu i respecte. Al barri de Sant Pere de Barcelona, Mescladís i la Fundació Ciutadana Multicultural ho tenen clar i organitzen per als infants tallers de cuina de tot el món per descobrir els sabor de totes les cultures que conviuen al barri. Cuinar, tastar i compartir bons moments al voltant de la taula, una bona manera de fomentar la convivència.

ESCUDELLA MULTICULTURAL

Xivarri, molts ulls mirant encuriosits i una escampall de colors i sabors dels productes més variats d'arreu del món al voltant dels fogons. Això és el que es veu de dilluns a divendres, a partir de 2/4 de 6 de la tarda, a Mescladís. Això, i el cuinar de torn, i també dues monitores, la Sònia i l'Elisabet, que intenten posar pau i centrar els infants d'entre 4 i 14 anys que assisteixen als cursos gratuïts que ofereix Mescladís per als nens i nenes del barri. Més enllà, alguns adults assaboreixen un *chipa guazú*, un suflé paraguaià de blat de moro, un *tabulé* àrab o un empedrat català.

Al caliu del Casc Antic, a la plaça de Sant Pere, hi ha cada dia una cruïlla de cultures al voltant de la taula de Mescladís, una paraula d'origen occità que significa *barreja*, *mescla*, i que és la marca de la Fundació Ciutadana Multicultural (FCM). "Tots ens veiem pel barri, però no ens trobem" comenta el seu coordinador, Martí Habiague. El barri de Sant Pere acull un gran nombre de veïns de totes les nacionalitats. L'objectiu de la FCM és crear ponts entre els novinguts i els veïns de sempre, i per fer-ho utilitza el centre Mescladís, un punt de trobada a mig camí entre un casal, una botiga de comerç just i un bar.

El fet de relacionar immigració amb una cosa tan plaent com el gust fa que es ressalti la riquesa cultural i es destrueixin els estereotips negatius associats a la immigració per facilitar la comprensió, el coneixement i la interacció mútua. Amb els seus cursos de cuina gratuïts, Mescladís ofereix a les

famílies del barri la possibilitat d'accedir a una altra activitat extraescolar on coincideixen nens i nenes d'origen diferent que no conviuen habitualment, com és el cas de l'Amina i la Lara, que des que es van conèixer als tallers de cuina s'han fet les millors amigues del món.

CUINERS DE TOT EL MÓN

Nascuda aquí, al Magreb o a l'altra banda de l'Atlàntic, la canalla que assisteix als tallers ha descobert que tenen moltes coses en comú. Malgrat algunes reticències inicials, ara són companys de trapelleres. Coincideixen a dir que els plats que els agrada més són les pizzes, el pa amb tomàquets i els ous de Pasqua. I els pets de monja els fan tanta gràcia com el pastís *mariquita*.

Els pares se sorprenen de l'entusiasme que mostren els seus fills per anar cada dia als tallers. "Són didàctics i els ensenya valors com el treball i el companyerisme" comenta el pare d'un dels infants. "És molt important en l'educació dels nens aprendre a cuinar. És bo que se'ls expliqui què han de menjar, què és saludable i què no, ja que als pares no ens fan gaire cas..." afegeix una mare.

Els cuiners, voluntaris de tot el món, els expliquen l'origen del plat i el perquè de la recepta, alhora que els transmeten els valors dels aliments i la necessitat de fer una dieta sana i equilibrada. Per Mescladís hi han passat més de deu cuiners, un català, una italiana, una marroquina, una veneçolana, un peruà, una argentina, una eslovaquia, un paraguaià i una

equatoriana. Molts són pares de nens i nenes que assisteixen als cursos.

MÉS INGREDIENTS PER FER BULLIR L'OLLA

A banda d'aquests tallers, Mescladís també ofereix cursos de cuina per a adults i per a gent gran i també prepara el projecte "Cuinant oportunitats", amb la col·laboració de l'Espai d'Inclusió Social del Casc Antic, amb el qual vol formar adolescents com a monitors de tallers de cuina per a infants i oferir-los pràctiques remunerades. D'altra banda, l'entitat publica la revista *Convit(e)* amb la col·laboració dels alumnes i dels veïns del barri. A la llarga, Mescladís vol potenciar la integració a través de la formació professional i l'impuls de models de cooperació que facilitin la inserció laboral dels immigrants dins un marc d'economia social.

Majo Siscar és periodista

Mescladís
Pl. Sant Pere, 5
08003 Barcelona
Tel.: 93 295 50 12

■ Entrevista a Ahmed Kandil, egiptòleg

L'islam significa estar en pau amb els éssers humans

En un viatge a Egipte vaig conèixer l'Ahmed Kandil. L'Ahmed és egiptòleg de professió. Un gran apassionat i bon coneixedor de la història del seu país, la seva gent i la seva cultura.

Entre diversos temes a escollir, vaig optar per centrar l'entrevista en l'islam. Em semblava interessant conèixer per part d'un bon amic musulmà alguns conceptes i qüestions bàsiques, per tal d'apropar-nos i entendre de manera clara i senzilla la religió dels musulmans.

En primer lloc, ens podries explicar l'origen de l'islam i quin significat té?

L'islam és una religió que té el seu origen amb Abraham, pare de tots els profetes. I significa la submissió d'un a la voluntat de Déu, així com estar en pau amb els éssers humans.

Quina relació hi ha entre islam, ishad i imán? Islam és la religió. Ishaad és reconèixer que Déu és Únic i que els profetes són missatgers que Ell envia a la Terra per conduir la humanitat pel camí de Déu (per la qual cosa la religió musulmana reconeix les religions jueva i cristiana com a religions universals). I imán és tenir fe en Déu, Senyor de l'Univers, en els seus profetes i en el més enllà.

Quina és la base per ser un bon musulmà?

La base fonamental per a ser un bon musulmà és creure en Déu, en el seu profeta i en els altres profetes, i equilibrar la vida material (transitòria) amb la vida eterna del més enllà.

En què consisteixen els cinc pilars de l'islam?

a) La professió de fe és reconèixer que Déu és Únic i que Muhammad és el darrer profeta.

b) La pregària consisteix en resar cinc cops al dia durant uns cinc minuts. És una bona oportunitat per mantenir una relació contínua amb Déu. L'oració té un horari de crida, però es pot realitzar una mica més tard i en qualsevol lloc (en cas de no tenir una mesquita a prop o de no tenir temps per anar-hi).

c) El dejuni (ramadà) és el mes en que tots aquells que puguin suportar aquest sacrifici, estan obligats a fer-lo. Consisteix en controlar els desitjos materials i en tenir molta força de voluntat. El sacrifici és no menjar, no beure, no fumar i no tenir relacions sexuals durant el dia. Però de nit tot és permès.

d) La peregrinació a la Meca és obligatòria un cop a la vida per a aquells que puguin realit-

zar-la tant econòmicament com físicament. I consisteix en visitar els llocs sagrats de la Meca i de Medina a l'Aràbia Saudí, d'on és originària la història d'Abraham. Allà, tots els peregrins vestits de blanc per demostrar la seva igualtat, fan uns rituals amb la finalitat de desconectar de la vida material, purificar-se i estar més a prop de Déu.

e) I per últim, existeix una contribució econòmica que es tracta d'un ajut obligatori dels rics cap als pobres. Consisteix en donar un 2,5% del teu diners a la gent més necessitada. Però no hi ha cap control oficial, és només una qüestió de consciència personal.

La Meca, Medina i Jerusalem són les tres ciutats sagrades per excel·lència dels musulmans. Què representen?

La Meca és la ciutat religiosa que es relaciona amb Abraham i amb el fet de sacrificar el seu propi fill en senyal de submissió a Déu. La Meca també és l'indret on la religió musulmana va ser revelada a Muhammad.

Medina és la ciutat on van haver d'emigrar Muhammad i els seus, ja que es diu que a la Meca no els van deixar viure en pau. I allà Muhammad va viure la resta de la seva vida fins que va ser enterrat en aquesta mateixa ciutat.

Jerusalem és la ciutat des d'on Muhammad va realitzar l'ascens al cel amb l'àngel Gabriel. És el famós Viatge Nocturn.

Quina és la història de l'Alcorà?

L'Alcorà és el llibre sagrat, que va ser revelat a Muhammad segons els esdeveniments succeïts en la seva època, donant solució a tot el que passava, i explicant la història de l'Antic Testament, dels avantpassats i dels profetes (des d'Adan fins a Muhammad). L'Alcorà té solucions per a resoldre tots els problemes de la vida de les persones.

l'islam a egipte

La penetració àrab a Egipte es va produir en el 639, amb l'expulsió dels perses. L'arribada dels àrabs va portar canvis i millores en l'agricultura, el comerç i l'administració. Alexandria va mantenir la seva importància estratègica i comercial però El Caire va créixer espectacularment. Al llarg dels primers 300 anys d'incursió de l'islam, es va mantenir un equilibri amb les religions ja presents al territori: el cristianisme, el judaisme i la copta. Però la nova religió islàmica va anar guanyant adeptes fins a convertir-se en la religió oficial. Avui dia el 94 % de la població egípcia és musulmana, principalment sunnita. El cristianisme, el judaisme i la copta només són el 6 %.

Quins són els fonaments de la llei islàmica?

Els fonaments de la xaria són el llibre de l'Alcorà i les dites del profeta, que donen resposta a les qüestions de la vida. Si l'ésser humà aconsegueix aplicar correctament les solucions de l'Alcorà i les dites del profeta, no perdria mai el camí de Déu.

En el món musulmà el sufisme és la branca mística. Qui pot ser sufi? Com i on viuen?

Els sufis són aquells éssers espirituals que aconsegueixen l'ascens per damunt dels desitjos materials. Viuen la seva espiritualitat d'una manera molt personal i es troben a qualsevol part del món. Un sufi porta una vida normal a casa seva amb la seva família i aconsegueix la comunicació directa amb Déu.

Montse Fran

<http://www.ahmedkandil.es>

■ Intermón Oxfam

Fora de joc

Joaquim Alsina

Bona part de la roba esportiva que es fabrica a l'Àsia es produeix sense tenir en compte criteris de justícia i els drets laborals dels treballadors.

Mentre Nike paga 13 milions d'euros a la selecció de futbol del Brasil o Adidas paga 1,5 milions a Zidane, un treballador asiàtic cobra poc més de 1.000 euros l'any per fer roba esportiva.

Les dotze grans marques —Adidas, ASICS, Fila, Kappa, Lotto, Mizuno, New Balance, Nike, Puma, Reebok, Speedo i Umbro— han de millorar el tracte als treballadors i respectar els seus drets laborals. Empreses com Reebok, Puma,

Les dones, majoritàries en el sector de la roba esportiva, encara tenen més problemes que els homes

Adidas, Nike, ASICS i Umbro han tingut iniciatives positives per millorar les condicions laborals, però han d'abordar més bé la qüestió dels drets sindicals. Sovint els treballadors es veuen intimidats amb amenaces d'acomiadament, i fins i tot amb el recurs a la violència. A Sri Lanka i Indonèsia s'han produït atacs violents contra treballadors que intentaven crear sindicats.

Les dones, majoritàries en el sector de la roba esportiva, encara tenen més problemes que els homes. Per tant, la qüestió de gènere és remarcable. Durant el Fòrum de les Cultures a Barcelona, una treballadora guatemalenca va denunciar que una companya en avançat estat de gestació havia avortat en els lavabos de l'empresa, va recollir el fetus i va sortir per anar-lo a enterrar. En aquestes empreses es disposa d'un temps mínim per dinar i fer les necessitats fisiològiques més bàsiques. A Filipines, hi ha moltes zones franques, lliures d'impostos, en què se sotmet els treballadors a un règim despòtic.

Quan les empreses multinacionals no compleixen els drets laborals, són els governs els que

han d'intervenir. Però els governs dels països emergents no s'atreveixen a fer-ho per por de la deslocalització.

L'aliança "Juga net", que agrupa la Confederació Internacional de Sindicats Lliures, la Federació Internacional de Treballadors del Tèxtil, Peces de Vestir i Cuiro, la Campanya Roba Neta i onze delegacions d'Oxfam, va proposar un seguit de mesures per intentar resoldre el problema, que passen per la formació dels treballadors i per incrementar la transparència en les relacions comercials amb els països del Tercer Món.

S'ha aconseguit que Nike, Puma i Reebok facin públiques les adreces dels proveïdors, encara que altres informacions continuen sent secretes, com per exemple el percentatge de producció per proveïdor/any, o les informacions financeres com ara els preus de compra dels articles, que no es comparteixen amb els treballadors.

El 70% de la roba produïda al món es fabrica en països en vies de desenvolupament i més del 40% de roba d'empreses espanyoles es produeix

Intermón Oxfam valora negativament l'actuació de la patronal espanyola del tèxtil

a la Xina, l'Índia, Turquia, Bangla Desh, Marroc i Europa de l'Est, on no es respecten els drets laborals. Les principals empreses espanyoles són Inditex, Mango i Induyco, proveïdora de grans magatzems.

Intermón Oxfam valora molt negativament l'actuació de la patronal espanyola del tèxtil, FEDECON, ja que desconeix o menysprea el concepte de responsabilitat social i no ha volgut atendre les propostes que Intermón Oxfam ha fet per millorar l'actuació de les empreses associades.

Joaquim Alsina és membre de l'Equip de Campanyes i Educació d'Intermón-Oxfam

Intermón Oxfam
Tel.: 902 330 331
www.intermonoxfam.org

8 mesures per jugar net

La Campanya Juga Net, impulsada per Intermón Oxfam, proposa vuit mesures que, si s'apliquessin, tindrien efectes positius reals contra l'explotació laboral.

- Desenvolupar mecanismes perquè els treballadors puguin denunciar situacions d'explotació i d'abús.

- Informar els treballadors sobre els seus drets.
- Incrementar la transparència amb relació a la cadena de subministrament de les empreses.
- Adoptar pràctiques de compra amb terminis d'entrega i preus raonables.
- Facilitar la llibertat d'associació i la negociació col·lectiva.
- Evitar contractes a curt termini.
- Donar prioritat a cadenes de subministrament les fàbriques de les quals tenen sindicats.
- No cercar proveïdors a països i Zones de Lliure Comerç on no hi ha llibertat d'associació.

■ Consell Nacional de la Joventut de Catalunya

Cooperació Jove

Marina Molina

Des del CNJC, un 1 % i molt més per a Cooperació

Des del CNJC (Consell Nacional de la Joventut de Catalunya), plataforma que aplega les principals associacions juvenils d'àmbit nacional i els consells locals de joventut, treballem activament el tema de la cooperació.

A partir de l'any 2002, tot i que amb anterioritat es tracta el tema de manera informal, es crea l'àrea de cooperació. El seu funcionament durant els primers anys ens fa veure la necessitat d'establir clarament els seus objectius i la definició de la mateixa. Després d'un procés de reflexió interna, s'arriba a la conclusió que els objectius de l'àrea són, en primer lloc, establir i continuar les relacions fent de "lobby polític" amb les administracions catalanes que treballen en l'àmbit de la cooperació. En segon lloc, establir marcs de cooperació estables amb les diverses estructures anàlogues a nivell internacional. Un exemple són els diversos convenis de col·laboració signats amb la UJsario (1999,2001,2003,2005), les joventuts del Front Polisari del Sàhara Occidental. Hem organitzat estades als campaments saharauis i hem editat un manual en català i en àrab d'un curs de monitors/es d'educació en el lleure.

També tenim com a objectiu donar suport a les àrees i projectes de cooperació de les entitats membres del CNJC, fomentant aquests projectes i donant suport a nivell tècnic (fent accessibles els recursos disponibles). Un exem-

ple d'aquest suport és el concurs **1 % de Cooperació**, on l'1% del pressupost del CNJC es destina a projectes de cooperació que proveniuen d'entitats juvenils, siguin membres o no del CNJC. Un altre objectiu és tenir relació amb les entitats catalanes que treballen per a la cooperació (ONGD) i els drets humans (ONGDH), establint vincles amb la Federació Catalana d'ONG's per al Desenvolupament i la Federació Catalana d'ONG's de drets humans. Per últim, tenim com a objectiu potenciar l'educació en el desenvolupament humà, la pau i la cooperació, doncs creiem en la necessitat de promoure la sensibilització en aquests àmbits.

Durant aquest nou curs hem elaborat un Pla de Treball per dur a terme tots aquests objectius. Continuarem amb la interlocució amb l'administració en matèria de cooperació. Durant aquest any farem reunions periòdiques amb l'Agència i la Federació Catalana de Cooperació per al Desenvolupament a través del Consell Català de Cooperació al Desenvolupament i del Consell Català de Foment per la Pau, la Federació Catalana d'ONG's per al Desenvolupament i la Federació Catalana d'ONG's de drets humans.

Amb l'objectiu d'assolir un marc teòric de referència sobre el qual treballar, també ens hem proposat generar discurs i un posicionament propi del CNJC sobre cooperació, en

relació a les aportacions de les entitats. A nivell més pràctic, ens plantegem assessorar i dur a terme una jornada de formació sobre cooperació per a les entitats. També continuarem amb el concurs **1 % de Cooperació**, doncs apostem pel treball de cooperació mitjançant les nostres entitats juvenils.

Responent a l'objectiu d'establir marcs de cooperació estables amb les diverses estructures anàlogues a nivell internacional, tenim previst fer seguiment i reforç de la col·laboració amb la UJsario del Sàhara Occidental i amb la Taula per Colòmbia, alhora que estudiem noves zones geogràfiques per establir marcs de col·laboració.

Marina Molina és tècnica de programes del CNJC

A la web del Consell trobaràs informació sobre el concurs, sobre voluntariat, tallers, camps de treball, etc.

www.cnjc.cat
consell@cnjc.cat

 cnjc CONSELL NACIONAL DE LA JOVENTUT DE CATALUNYA
La xarxa d'associacions juvenils de Catalunya

■ Ixmucane, educació a Guatemala

Canviar l'educació per a canviar el món

Les dones indígenes són el col·lectiu més desfavorit de Guatemala. I l'Associació Ixmucane té com a objectiu principal recolzar-les i vetllar pel seu desenvolupament.

Ara farà uns mesos que vaig tornar de Guatemala, un país que es troba entre Mèxic, El Salvador, Hondures i Belice. Vaig ser-hi set setmanes i un dels meus objectius era fer un documental de l'Associació huehueteca Ixmucane, que té com a compromís principal facilitar l'accés a l'educació a la dona indígena. Poc sabia d'Ixmucane abans d'agafar l'avió. Volia descobrir el país allà, sense fer-me idees preconcebudes del que em trobaria. I, tot i que set setmanes són insuficients per a poder parlar d'un país, voldria compartir les meves vivències basades en diverses entrevistes i en els viatges que vaig realitzar fent el seguiment de la Cèlia i la Colocha, les ànimes d'Ixmucane.

Dins del grau de pobresa que hi ha a qualsevol país d'Amèrica Central, un dels problemes de Guatemala és la discriminació de la comunitat indígena, que aglutina una mica més de la meitat de la població i que mai ha rebut un tracte igualitari en les inversions i en la participació per a la construcció d'un model de societat. Si hi sumem la desigualtat de gènere que pateix la dona guatemalenca, arribem a la conclusió que la dona indígena és la més desfavorida. Un altre problema que trobem, i aquí és on Ixmucane treballa per un canvi, és l'educació. El govern fa una escassa inversió en educació i aquesta manca augmenta en les zones rurals, on viuen

les comunitats indígenes. Les dificultats econòmiques de les famílies fa que sovint, els nens comencin a treballar molt aviat i que les nenes facin de mares dels germans petits. A més, les distàncies entre les cases i l'escola són massa grans per anar-hi cada dia. A les comunitats que tenen escola, l'estat envia un mestre, però sovint aquest triga un dia per arribar a la comunitat i un altre per a tornar a casa seva. Per tant, les classes es redueixen a dimarts, dimecres i dijous. Guatemala té 28 llengües maias a part del castellà. Com aquests mestres venen de poblacions llunyanes, no coneixen l'idioma de la comunitat on fan classe, i això dificulta la comunicació entre mestre i alumne. Així que la població juvenil indígena té unes possibilitats educatives molt escasses. Per això va néixer Ixmucane, per a obrir una esclatxa enmig de totes aquestes mancances.

Ixmucane funciona des de l'any 2000. Des de llavors la Cèlia i la Colocha (de Reus i d'Astúries respectivament) viuen a Huehuetenango. Primer van crear un sistema de beques per a que noies de diferents poblacions gaudeixin d'unes quotes per a pagar l'escola, una habitació de lloguer, el transport, etc. Cada mes es visiten les comunitats de les joves i es crea així una bonica relació entre les noies i la Cèlia i la Colocha. En sentir-se escoltades i recolzades,

aprofiten per exposar els seus dubtes i problemes. Més endavant, Ixmucane va construir una residència, que a partir del curs vinent podrà acollir fins a quaranta-cinc noies. La residència aporta valors que manquen a l'escola, com la motivació per a aprendre, la convivència, la resolució de conflictes, l'autoestima... L'objectiu és aconseguir una educació integral, que no tan sols sigui l'escolarització. Per això van idear una programació de tallers que realitzen a les comunitats. Jo vaig tenir l'oportunitat de participar en un taller de malalties de transmissió sexual. Va ser molt dinàmic i participatiu, tot i que no és habitual sentir parlar aquestes noies dels seus dubtes en relació a comportaments sexuals. També s'han fet tallers de medi ambient, de cultures del món, de teatre, malabars, etc. I com es finança tot això? Gràcies a les aportacions que es fan des d'Espanya (ajuntaments, donacions privades...) i mitjançant els col·laboradors d'Ixmucane a Reus, Astúries, Zamora, Córdoba...

En veure que Ixmucane es va consolidant, és el moment d'engegar nous projectes. Des de fa dos anys, per exemple, estan treballant en la formació de mestres. Després de l'escola, els joves poden escollir una especialització. Magisteri és la que estudien la majoria de les noies de la residència. Si tenim en compte la poca qualitat dels estudis i que acaben amb divuit anys, el resultat són un grapat de mestres amb coneixements insuficients i massa joves. Per això s'empren aquesta nova tasca a Ixmucane. La missió és que els mestres aprenguin metodologies més obertes i participatives, on els alumnes es puguin sentir part de la classe, on treballin en grup, investiguin, raonin... i que l'escola es converteixi així en un lloc on gaudir d'aprenent. Aquesta és potser la peça que li faltava a Ixmucane, ja que recolzant i formant els mestres, aquests transmetran els seus coneixements i valors als alumnes, i aquests els posen en pràctica en la seva família, la seva feina o la seva comunitat. I és que l'educació, tot i la poca importància que la societat li dóna, és fonamental pel creixement de les següents generacions, i també en la nostra societat, on el temps que dediquem a la família i a la comunitat està sovint després de les aspiracions professionals.

Guillem Beltran

■ Cultures del món

els
massais

Consens, igualitarisme i solidaritat

350.000 persones situades a Kenya i Tanzània formen part actualment del poble massai. El grup massai és un dels quaranta-dos que habiten a Kenya i potser el més conegut per a nosaltres degut als reportatges televisius. Aquest poble encara manté tradicions i costums ben antigues.

ORIGEN I TRETS CARACTERÍSTICS

Els massais pertanyen a un dels dos grups majoritaris lingüístics de Kenya: el nilòtid. Provenints de la Vall del Nil, al sud del Sudan, van arribar a Kenya cap a l'any 500 a. c. Abans de la colonització, es diu que eren un poble guerrer i que vivien de la depredació. Però avui molts investigadors defensen que els massais no eren nòmades ni guerrers i que tot plegat és un mite que va ser mantingut pels europeus colonitzadors. De fet, els massais per a subsistir es dediquen bàsicament al pasturatge dels seus ramats (pastures fixes d'hivern i d'estiu). El consens, juntament amb l'igualitarisme i la solidaritat, és la base del seu sistema polític i econòmic. Un sistema que no permet acumular un gran superàvit i que per tant no crea classes socials. Com a nilòtids, són molt alts i esvelts, tenen els braços i les cames molt llargues i la pell molt fosca.

ROBA I ALIMENT

Els homes massais vesteixen una manta vermella a quadres (*shuka*) i porten un bastó amb la punta rodona. Les dones massais s'abillen portant grans collars circulars de boletes molt colorides i vestits també de colors molt vius. El color principal dels massais és el vermell, símbol de respecte cap a les seves creences. Vermell d'una terra vermella. Vermell de la sang vessada en la lluita per la llibertat. Vermell de les robes que anys enrere servien per fer fugir els lleons. L'alimentació

essencial dels massais es basa en la llet, la sang i la carn. I en el *mursk*, una beguda elaborada amb llet fermentada, orina de vaca i cendres.

LA SITUACIÓ DE LA DONA, I DE L'HOMEN

La dona massai, a més d'educar i encarregar-se dels fills, també és qui construeix les petites cabanes o *bomes* on viuen, mentre els marits es dediquen al pasturatge dels ramats. Les dones també dediquen gran part del seu temps a preparar els ornaments dels collarets i braçalets i les teles que guarneixen als massais.

L'ablació femenina és una antiga pràctica africana que encara es practica en molts països del continent. En el cas de les noies massais, malgrat els esforços de diversos grups de drets humans, la mutilació genital encara és una realitat vigent. En quant als nois, se'ls fa la circumcisió durant l'adolescència per passar després a ser *morani* (guerrers). Després d'aquesta cerimònia, els nois han de construir un clos per al bestiar, on hauran de viure durant vuit anys abans de tornar al poble per a casar-se.

ELS MASSAIS EN L'ACTUALITAT

A Kenya i a Tanzània el turisme és una font d'ingressos per a alguns massais. Tracten de subsistir venent objectes típics (collars, màscares, llances...), ballant i fent-se fotografies amb la gent, etc. D'altres, però, han hagut de marxar cap

a les grans ciutats, on treballen, per exemple, de porters als hotels o als restaurants. La majoria d'experts recomanen actualment fomentar un turisme menys agressiu, controlat directament pels massais. Un turisme que els permeti sobreviure amb els seus sistemes de producció i els converteixi en els garants del respecte a la biodiversitat. En els últims anys, el territori dels massais ha estat tancat per dedicar-lo a la conservació de la fauna salvatge o bé privatitzat per fer-hi ranxos col·lectius o vendre'l als grans terratinents. Els massais, mitjançant els seus mecanismes de cohesió propis, tracten d'adaptar-se a les noves situacions, però el cert és que la seva cohesió social, el seu sistema polític i la seva estructura de classes d'edat corren el risc de veure's trencades. Tot i això, les institucions internacionals i molts experts afirmen que el pasturatge de bestiar no està renyit amb la fauna salvatge. De fet, fins i tot s'ha demostrat que els sistemes econòmics massais són més adequats per a la preservació de la biodiversitat que no pas altres models de producció.

Montse Fran

Obrir-se a l'aventura de viatjar és descloure la ment i posar els cinc sentits en comprendre. Comprendre les persones d'altres indrets del planeta, sense haver de comparar els valors, els costums, les tradicions i les formes de vida. M'agrada conèixer altres cultures diferents a la meua, sense haver de renunciar a la meua pròpia forma de viure i d'entendre la vida. I és que crec que una de les coses que enriqueix més l'ésser humà és el coneixement. L'any passat vaig viatjar a Kenya, on vaig tenir l'oportunitat de visitar un poblat massai. Ens van oferir les seves danses i cançons típiques i ens van obrir les portes de les seves cabanes i de les seves vides. Quan viatjo, m'agrada deixar enrere els prejudicis, perquè a qualsevol lloc pots trobar persones que, encara que sigui per una estona, t'acullen i t'ofereixen tot allò de què disposes.

Tenir cura de la vellesa

La població de més de 70 anys cada vegada és més nombrosa. Cada vegada hi ha més gent amb pares, mares, avis i àvies, oncles i ties, que necessiten una atenció especialitzada i que per tant estan ingressats en un centre geriàtric assistit. Els familiars dels residents sovint se senten sols i no saben a qui recórrer per resoldre unes dificultats específiques que creuen que són els únics a patir.

Per posar-hi remei l'any 1997 es va crear a Barcelona l'entitat ACFUC, Associació Catalana de Familiars, Usuaris i Col·laboradors de Centres Geriàtrics, amb l'objectiu d'oferir informació, assessorament i suport a totes les persones que es troben en aquesta situació, sovint difícil i angiosa.

Ajudar els familiars a afrontar els problemes relacionats amb el món de la vellesa no és l'única funció de l'entitat: l'objectiu fonamental és incrementar la qualitat de vida de les persones ingressades, i això passa per fomentar la vinculació i la col·laboració entre tots ells, l'administració i els professionals dels centres geriàtrics. L'entitat ha engegat per aquest motiu programes com Geronto-tutelles, per cobrir el buit social existent en el col·lectiu de la vellesa sense empara legal i afectiva, o com el projecte Quetzal, que vol fomentar el voluntariat social en els centres sociosanitaris i geriàtrics.

acfuc

associació catalana
de familiars, usuaris
i col·laboradors
de centres geriàtrics assistits

ACFUC
C. Consell de Cent, 226, àtic, 3a
Barcelona 08011
Tel.: 93 454 35 74 - 93 453 64 06

Aquest últim programa consta de tres projectes destinats a millorar l'atenció humana a les residències. Han estat dissenyats per cobrir les necessitats afectives, de relació, de diversió, d'autoestima, d'estimulació i d'autorealització dels residents i vol fomentar la col·laboració de tots els implicats i especialment del voluntariat social. Es tracta doncs de tenir cura de la vellesa, una etapa que pot resultar molt difícil per a tothom i que ACFUC vol ajudar a afrontar amb la implicació de tothom.

acfuc

sant esteve

Diuen les males llengües que els catalans van decidir celebrar Sant Esteve no tant per devoció cristiana com per aprofitar les restes gastronòmiques del dia de Nadal. I les bones llengües, què n'opinen? El cert és que Sant Esteve va gaudir de molt predicament a Catalunya, on moltes parròquies i poblacions li són dedicades, i antigament havia estat el patró del gremi dels adobadors, basters, freners i brocaters, que organitzaven en honor seu una festa que diuen que era molt sonada.

En tot cas, el dia de Sant Esteve ha estat i encara és el dia dels canelons per antonomàsia, que es fan amb els sobrants de dia anterior. En algunes regions, però, es fa l'anomenat *arròs de Sant Esteve*, que també es guisa amb les restes del rostit de Nadal, i que, per cert, és suculent.

Sant Esteve va ser un dels set diaques de la primera comunitat cristiana de Jerusalem. Fou lapidat fa 1.969 anys i es va convertir en el primer màrtir cristià, gràcia que diuen que li va concedir Jesús per haver regalat un vestit nou a cada un dels dotze apòstols.

tradi·accions

montse vidal

recordant... els perdedors

A moltes persones que han viscut la Guerra Civil espanyola no els resulta agradable recordar-la. La Lluïsa té 86 anys i em fa canviar de canal després de mirar una estoneta un dels programes que BTV ha dedicat recentment a aquest funest episodi. Aquesta vegada tracten de la gana que va passar molta gent, i la Lluïsa va fent que sí amb el cap quan els entrevistats expliquen que menjaven llegums amb carn, un eufemisme per designar els cucs que els infestava. Però la Lluïsa em fa canviar de canal, perquè ho va viure, i no ho vol

reviure.

Un dia, en una conversa al carrer, es va entaular una discussió entre dues senyores ja força grans. Una es queixava que es feien massa programes a la televisió sobre la guerra: "Per què ens ho han de recordar? Per què s'han de remoure coses tan doloroses? Ja en vam tenir prou en viure-ho!". L'altra no hi estava pas d'acord. Ella era un dels anomenats *nens de Rússia* i no va poder tornar a Barcelona fins molts anys després. Aquesta àvia advocava fermament per la recuperació de la memòria històrica, més ben dit, de la memòria dels perdedors, que va ser enterrada per força o de gust durant quaranta anys de dictadura i uns quants més de Transició.

A la gent gran, la poca que queda que va viure la guerra civil, és possible que no els faci gaire il·lusió desenterrar els morts, les humiliacions i els patiments. Però és cert també que és un bé per als que no ho van viure en carn pròpia recuperar la memòria històrica dels perdedors i confrontar-la a la memòria històrica dels vencedors, que, aquesta sí, va tenir tants anys de coll per ancorar-se a la ment de la gent. És bo, posem per cas, que se sàpiga que la Generalitat de Catalunya va salvar milers de vides del 1936 al 1937 durant la repressió a la reraguarda, que els primers bombardejos sobre població civil es van fer aquí, o com en va ser de dur l'exili de centenars de milers de persones al final de la guerra.

mireia grau

Notícies

III PREMIS D'EDUCACIÓ EN EL LLEURE Fundació Lluís Carulla

Per tercer any consecutiu la Fundació Lluís Carulla convoca els Premis d'Educació

en el Lleure, amb el suport de la Secretaria General de Joventut de la Generalitat i el Consell Nacional de Joventut de Catalunya.

Amb la voluntat de ser una eina de reconeixement i de projecció per a les entitats d'educació en el lleure, la Fundació Carulla ofereix tres premis de 4.000 € cada un per a nous projectes i dos premis del mateix import per projectes ja realitzats.

La data de termini per presentar les propostes és el 15 de desembre de 2006 i el resultat es farà públic al final del mes de febrer de 2007.

Més informació: Fundació Carulla. C. Aribau, 185, 3r. 08021 Barcelona. Tel.: 93 209 09 48 - Fax: 93 200 56 33 - info@fundaciolluiscarulla.org

NAFENT GREC convoca el I Premi al millor projecte d'intervenció per a la convivència en l'entorn social dels joves

GREC, Grup de Recerca i Estudi dels Conflictes, és una entitat dedicada a la gestió dels conflictes i a la difusió de la cultura de la gestió alternativa dels conflictes.

Gràcies al suport de l'Ajuntament de Barcelona, de la Secretaria General de Joventut i del Departament de Benestar i Família i el Departament d'Educació i Universitats de la Generalitat de Catalunya, GREC presenta el premi Nafent, adreçat a centres de secundària per a alumnes de batxillerat, formació professional o cursos de garantia social.

El premi neix de la necessitat d'implicar els joves estudiants en el desenvolupament del seu propi projecte d'intervenció pel foment de la convivència juntament amb la resta de la comunitat educativa, i es complementa amb el suport i l'assessorament de GREC en el desenvolupament del projecte premiat.

Els projectes presentats hauran de fomentar el treball participatiu i la convivència entre els diferents col·lectius de la comunitat educativa per la creació i promoció d'espais d'interrelació en l'entorn dels joves.

S'han presentat dues convocatòries diferents: una adreçada a centres educatius de Barcelona i una altra per a centres de la resta de Catalunya. La data de termini de presentació dels projectes és el desembre de 2006. Es poden consultar les bases del premi a la pàgina web www.grecmail.cat a la secció de novetats.

Més informació: montse.serrats@grecmail.cat - ferran.camps@grecmail.cat

paraules paraules paraules

Secció elaborada per la
Fundació Pere Tarrés

Una visió particular del món

El sol de la nit

Autora: Lala Gomà

Editorial: La Galera, 2007

Basat en el programa creat per a Televisió de Catalunya que porta el mateix títol del llibre, "El sol de la nit" és un recull de definicions de paraules i conceptes per part d'infants d'arreu del món. Aigua, casa, feliç, guerra, música, pensar, por o temps són alguns dels mots que els més petits van explicar al format televisiu emès amb motiu del Fòrum de les Cultures (2004), que ara neix en forma de llibre. Les diferents procedències i arrels dels infants mostren diverses visions del món i el seu fet enriquidor, a la vegada que confirmen que, des dels nostres primers anys, som capaços i hem de ser educats per expressar els nostres pensaments i sensacions.

Una família diversa i divertida

Barbapapà

els animals / el jardí / la cuina

Autor: Annette Tison, Talus Taylor

Editorial: Coco Books, 2007

Els productes ben fets resisteixen el pas dels anys. És el cas dels llibres dels Barbapapà, una divertida família de colors que des del 1971 entretingués els infants de mig món i els ajuda a interpretar la realitat a partir de valors com la solidaritat, el treball en equip o l'estimació pels animals i la natura. I, sobretot, pel respecte a la diversitat: un pare de color rosa, una mare negra i uns fills de colors, formes i aptituds diferents conformen un món divers en què la competitivitat i la violència són substituïdes per la cooperació, la creació i l'alegria. Tota una lliçó de vida de la qual, trenta-sis anys després, encara podem aprendre moltes coses. www.cocobooks.es

Mirar bé la tele

TV i Família: activitats per a debat

Editat per: Consell de l'Audiovisual de Catalunya, 2006

El Fòrum d'entitats de persones usuàries de l'audiovisual, un òrgan vinculat al Consell de l'Audiovisual de Catalunya, ha elaborat una guia amb activitats, reflexions i recomanacions destinades a pares i mares de famílies que dediquen part del seu temps lliure a mirar la televisió. La guia, però, també pot ser útil per a mestres i educadors. Quantes hores al dia dediquen els nostres infants a mirar la televisió? A casa, qui té el comandament? Què fan els fills mentre els pares miren els seus programes preferits? I on són els pares quan els fills miren els seus? Els nens han de tenir un televisor a l'habitació? Saben diferenciar realitat i ficció? Aquestes són algunes de les preguntes que es formulen i s'intenten respondre amb les activitats de la guia, que inclou un CD amb espots per visionar i comentar de forma conjunta. www.cac.cat

Trenta anys amb

Marduix

El passat 7 d'octubre Jordi Pujol i Joana Clusellas van celebrar el 30è aniversari de Teatre Marduix al Teatre Nacional de Catalunya amb un espectacle que unia el passat, el present i el futur de la companyia. Amb la mateixa il·lusió i la mateixa creativitat que quan van pujar per primera vegada damunt d'un escenari l'any 1976, van representar tres contes, *Lluísó* i *El Mariner de Sant Pau*, grans clàssics de la companyia, i la *Dama del Jardí*, una obra nova que demostra que el grup encara té moltes coses per explicar...

Titelles, eines, maquetes, plantilles, ampolles d'aigua i copes mig buides, fils i agulles de cosir, tisores, teles... Al taller que la Joana i el Jordi tenen a Sant Esteve de Palautordera, l'escampall dels objectes de l'últim espectacle de la companyia conviu en serena harmonia amb els mil i un records i emocions que el grup Marduix ha acumulat en trenta anys de feina. El Jordi, amb gestos lents i precisos, acaba d'ordenar l'escenari que ocupa les tres quartes parts de l'espai i on hi ha l'escenografia de l'últim espectacle de la companyia. La Joana, amb les ulleres que amenacen de caure-li de la punta del nas, fa els últims repunts a una jaqueta que demà utilitzarà al Teatre Nacional de Catalunya, just abans de marxar cap a Madrid, on tenen previst representar durant una setmana *Frederic*, un espectacle estrenat aquest any.

—Us hauríeu imaginat mai, el 28 de març de 1976, al Casino Menestral de Figueres, on vau representar el vostre primer espectacle, *Garbui*, que trenta anys després actuaríeu al Teatre Nacional de Catalunya?

JOANA (rient) — Fa trenta anys no ens imaginàvem gaire res, res més que el dia a dia. Era un moment molt diferent: el 30 de novembre de l'any anterior havia mort Franco i vam viure tota la il·lusió de l'esclat que hi va haver per recuperar el carrer, la llibertat i la vida. Va ser un moment molt important, i la prova és que molts grups van néixer aleshores.

—Però sabíeu que això aniria de debò?

JOANA — Això sí, perquè de bon principi vam decidir que ens hi volíem guanyar el pa de cada dia i ens hi vam dedicar professionalment. I cal dir que han estat molt importants per a nosaltres circuits com La Roda, Rialles, La Xarxa i Pedagogia de l'Espectacle, que ens han donat

«És un estímul treballar en les condicions òptimes que ofereix el TNC. Però tampoc volem renunciar al carrer»

molíssima feina, a nosaltres i a moltes companyies.

—Què en penseu que finalment el TNC hagi obert les seves portes al teatre familiar?

JOANA — Està molt bé! El Teatre Nacional ha d'estar obert a tota l'activitat teatral del país, sense límits d'edats. Treballar amb bones condicions sempre ve de gust i és un gran estímul.

—El Liceu també programa espectacles per al públic familiar i s'ha obert Lasala de Sabadell, dedicada exclusivament al públic infantil. Això vol dir que alguna cosa s'està movent en el sector?

JOANA — Ja era hora! El fet d'estar programat al TNC, per exemple, dóna valor i prestigi al teatre familiar. Almenys la voluntat de Sergi Belbel, el director, ha estat aquesta. I això pot ser l'inici d'una nova etapa, en què ja no es consideri el teatre per a tots els públics com un gènere menor, de segona categoria.

—Ara actueu sobretot en teatres...

JOANA — Ara, sí. Però hem actuat molt al carrer, quan els espectacles eren una eina per reivindicar una plaça, una escola, bancs, gespa...

JORDI — I no hem renunciat al carrer. A mi m'agrada molt, però és cert que també ens agrada treballar amb bones condicions, i el carrer no sempre te les dóna. I com les que t'ofereix el TNC, enlloc...

JOANA — Home, Jordi, hem treballat en bons teatres...

JORDI — Sí, però, quantes actuacions hem fet? ¿Unes 5.000? Doncs, ¿què, un 5% les hem fetes en bons teatres?

JOANA (rient) — Sí, tens raó.

—Com és que us vau ficar en aquest món?

JOANA — No és que un dia ens llevéssim i diguéssim: "Què podem fer avui? Va, farem Marduix". No!, l'olla ja feia temps que bullia. El Jordi estava ficat en el Grup de Folk i el primer espectacle de titelles el va fer amb Putxinel·lis Claca, i jo havia fet teatre amateur i coses en el camp de la plàstica. Era un moment en què es bellugaven moltes coses, i finalment tot va quallar en Marduix.

—Verdaguer (*A l'ombra del Canigó*), Martorell (*Tirant Lo Blanc*), Espriu (*L'auca de l'Ester sense hac*)... Heu tingut una especial predilecció per adaptar a l'escenari obres literàries de grans clàssics catalans...

JOANA — I també d'autors actuals, com Joaquim Carbó o Pep Albanell. Ha estat una manera de

i per sempre...

compartir amb el públic unes obres que ens agraden molt i que sovint són poc conegudes.

JORDI — Sempre ens ha atret la part de cultura popular, de coneixement de la terra, que hi ha en aquestes obres. En Verdguer, per exemple.

—També heu fet espectacles sobre l'obra de pintors catalans, com ara Miró...

JOANA — I també sobre un pintor actual, Josep Minguell, de Tàrraga, amb un espectacle en què els quadres s'elaboren dalt de l'escenari. És una reflexió sobre el fet de crear, en aquest cas pictòrica, però que és vàlida per a qualsevol cosa que es fa de cap i de nou.

—Com trebal·leu?

JORDI — L'adaptació de l'obra, l'elaboració del guió, la tria de les músiques i la direcció van a càrrec meu.

JOANA — Un cop elaborat el guió, jo faig els titelles i l'escenografia. També em toca la difusió de l'espectacle. Però sempre ens ho consultem tot.

—I sempre us poseu d'acord...

JORDI — O no. I si no ens posem d'acord, a canviar toca. Però sempre arribem a un consens.

JOANA (rient) — Som un bipartit!

—Joana, quin procés segueixes per crear aquests meravellosos titelles que només tu saps fer?

JOANA — Quan tinc el guió, ubico els personatges en el temps que els toca viure. Miro la manera de vestir de l'època, els colors, les textures. Al *Canigó*, per exemple, les robes no brillen gens, tenen els colors de les pintures romàniques, a diferència de *Tirant Lo Blanc*, que són sedes, o a l'*Auca d'Ester*, que passa a Pèrsia i on el color que predomina és el daurat. Cada espectacle és una companyia, amb tota la seva estructura de decorats, músiques, colors. Allò que es fa per aquella obra no serveix per cap altra. I una cosa curiosa: m'he adonat fa poc que l'últim titella que faig és sempre el protagonista. Com si amb ell fes el resum, la síntesi de la història que expliquem.

—Els titelles tenen vida pròpia?

JORDI — Els vas donant la vida, que és una mica la perllongació de la teva. Però, sí, sí, tenen la seva personalitat.

JOANA — I els l'hi has de trobar...

—I on són tots els personatges que heu creat durant aquests trenta anys?

JOANA — Allà sota (assenyala el gran escenari del taller). Hi són tots, no se n'ha destruït cap. Alguns estan més trillats que altres.

—Com potser *El Mariner de Sant Pau*, *Com Sant Francesc va amansir el llop* o també *Lluísó*, que són els grans clàssics de Teatre Marduix?

JORDI — Sí, sí. Són espectacle que sempre han funcionat molt bé. És una satisfacció enorme veure que ens els segueixen demanant!

—Elaborar un guió d'obres com el *Tirant Lo Blanc* no deu ser gens fàcil. Com t'ho mane·gues, Jordi?

JORDI — Has d'entrar-hi sense por, deixar-te portar, treure l'entrellat de cada obra, agafar-ne les característiques, treure, eliminar, madurar-lo, fer-lo teu... És com un naixement, un nen que es va fent adult.

—Teniu al pensament algun públic especial quan feu un espectacle?

JORDI — En principi no. No pensem que ha d'agradar als nens i prou. Un espectacle ha d'agradar a tothom, i d'entrada, t'ha d'agradar a tu, que ets un adult. La gràcia és deixar-se portar... Els nens marquen una pauta d'adult, perquè en definitiva els nens són adults petits que marquen uns camins, d'innocència, o digues-li com vulguis, que a nosaltres a vegades ens agradaria seguir. Has de procurar que l'adult participi i el nen s'ho passi bé, i entre tots es crea aquesta química tan especial, tant fantàstica, que és la del públic familiar.

—I quan decidiu que ha arribat el moment de fer una obra nova?

JOANA (rient) — A vegades no ho decidim: ens ho fan decidir! Les coses han canviat molt. Temps enrere, feies un espectacle nou, i després el venies. Ara, primer has de pensar si allò que vols fer ho podràs vendre, perquè fas una gran inversió d'economia, d'energia, de moltes

«A cada lloc on actues, hi deixes el cor»

coses, i ho has de rendibilitzar.

—Quan trigueu a fer-ne un de nou?

JOANA — Molt, molt! És una feina immensa, sobretot amb els clàssics. Amb el *Canigó* o el *Tirant Lo Blanc*, vam estar ben bé dos anys treballant-hi.

—Com és la vida quotidiana d'un grup de titelles com vosaltres?

JOANA — Al matí, el correu electrònic. De vint missatges, tres que valen la pena. La resta, pura Viagra! És una creu! Tampoc no m'acostumo a la immediatesa amb què t'ho demanen tot: "Necessito, per ja!, un pressupost, una foto...". I se t'acumulen els "Ja!"... Fas el seguiment dels espectacles per vendre'ls... Amb tot això, ja han passat tres mesos, i has de fer la declaració de l'IVA! I apa, a correu, fes la declaració... La gestió se'ns emporta molt de temps!

JORDI — I hi ha els moments màgics! Quan prepares el guió, i de sobte trobes el desllorigador, i fas més feina en un dia que en dos mesos... I moments de complicitat amb el públic, que són indescriptibles. I l'enorme satisfacció de veure que els espectacles funcionen.

—Deveu haver actuat a tots els pobles de Catalunya?

JORDI — Crec que sí. La Joana se'n recorda de cada un d'ells. "Aqui ja hi vam venir tal any, i va passar allò i allò altre".

JOANA — Potser perquè a cada actuació, a cada lloc on vas, hi deixes molt de tu mateix... Hi deixes el cor. ☺

Lluïsa Armengol

(i a d k9? (passa-ho)

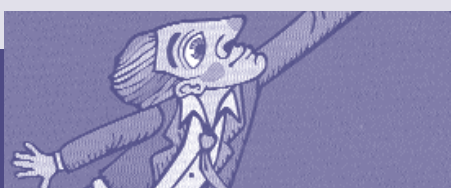
titelles màgia teatre circ clown
animació contes teatre de carrer
cercavila titelles màgia teatre circ
clown animació contes teatre de
carrer cercavila titelles màgia teatre
circ clown animació contes teatre de
carrer cercavila titelles màgia teatre
circ clown animació contes teatre de

titelles >galiot teatre l'aneguet lleig

Acaba de sortir de l'ou un nou aneguet lleig. Els pares de la criatura, una adaptació del conegut conte d'Andersen, són la gent de Galiot Teatre, que han apostat aquesta vegada per un espectacle sense text en què els titelles de guant i de tija, el teatre d'objectes, una escenografia dinàmica i els sons i els sorolls són els protagonistes. Aquesta nova producció, dirigida per Karlos Kosas (Carles Llorenç) i encapçalada per Meritxell Serrats i Jordi Monserdà, a banda del seu inqüestionable valor artístic, també té el de transmetre l'imprescindible respecte a la diferència.

Estrena: octubre 2006

titelles >la baldufa el llibre imaginari

La Baldufa celebra deu anys d'exitosa i intensa trajectòria artística amb *El llibre imaginari*, un espectacle multidisciplinar que vol ser una crida a l'aventura i la utopia i un homenatge a la literatura. El protagonista de l'obra té una vida avorrida i monòtona, treballa en una oficina i cada dia fa les mateixes feines. Però un dia li cau un llibre a les mans, i se li obren de cop les portes de la imaginació, la fantasia i l'aventura. Comença a un viatge cap a la utopia, fet amb sentit de l'humor i imaginació, un viatge que canvia la vida de tots els que l'emprenen.

Estrena: novembre 2006

màgia

flipar amb manu!

>mago manu

El mag canari Manu ens proposa *flipar* de valent amb un espectacle produït per GAAC, Gestió i Assessorament d'Actes Culturals. Ho aconsegueix abastament amb una primera part en què el mag fa un breu i divertit recorregut per la història de la màgia amb cartes, i una segona part en què Manu demostra la seva increïble perícia oferint al públic uns efectes de màgia de prop que es poden contemplar amb tot detall en una pantalla gegant. No hi ha manera, doncs, d'enganyar el personal... que flipa des del primer minut fins al final de l'espectacle, un final, a més, mai vist... *Estrena:*

titelles

>titelles naip

un missatge al vent

Amb aquest nou muntatge Titelles Naip, grup de la plana de Vic amb trenta-tres anys de vida, un dels més veterans i creatius de Catalunya, vol fer-nos adonar que al nostre voltant hi ha persones que tenen problemes motivats per causes físiques o psicològiques, i que el que aquestes persones volen és fer conèixer com són i ser tractades com qualsevol altra persona, d'igual a igual. Aquest és el missatge que els titelles de la companyia llencen al vent, amb l'esperança que, tal com ho fan els personatges protagonistes de les tres històries que formen l'espectacle, tots siguem capaços d'escoltar-lo i d'actuar en conseqüència. *Estrena:*

canço

>rah-mon roma supermercat de joglars

L'incansable Rah-mon Roma, un dels cantants i animadors més representatius del país, ens proposa un recorregut pels passadissos d'un supermercat joglaresc imaginari. Hi trobem les cançons i els contes dels joglars medievals, els encarregats de difondre els versos i les músiques dels trobadors, però també personatges similars d'arreu del món: els griots africans, els bubulus de Sudàmerica, els bards europeus, i fins i tots els rappers moderns...

Estrena: octubre 2006

teatre

>vatua l'olla les aventures de tom sawyer

Després de deu anys trepitjant places i carrers, els de Vatua l'Olla han decidit ara tastar les taules dels teatres amb una adaptació de Pili Spagnuolo de l'obra de Marc Twain, *Tom Sawyer*. L'espectacle ha estat produït per Raül Caceres i s'adreça al públic de 8 a 14 anys, una franja d'edat per a la qual malauradament hi ha poques propostes teatrals. Vatua l'Olla en fa una d'original, divertida i plena de l'energia i la frescor que caracteritzen els seus espectacles de teatre al carrer. *Estrena: octubre 2006*

titelles màgia teatre circ clown animació contes teatre de carrer cercavila titelles màgia
teatre circ clown animació contes teatre de carrer cercavila titelles

titelles màgia teatre circ clown animació contes teatre de carrer cercavila titelles màgia

teatre musical > **teresa roig**
el vestit nou de l'emperador

Aquesta versió de Teresa Roig d'un dels contes més famosos d'Andersen, *El vestit nou de l'emperador*, combina el teatre, les cançons, el claqué, les danses, els trucs de màgia, la figura del clown i la participació del públic. Es tracta d'un muntatge eminentment còmic, amb una escenografia i un vestuari molt cuidats, que ens transporta a la cort d'un emperador presumit i vanitos que es gasta tots els diners per fer-se cada dia un vestit nou. Dos lladregots no ho poden resistir i es dediquen a enganyar-lo, ajudats per l'estupidesa de l'emperador i la dels seus adúladors. *Estrena: octubre 2006*

teatre > **xirriquiteula teatre**
a tempo!

La Maria té la missió de mantenir i cuidar el cicle vital de la natura. Viatja, recull, observa, gaudeix i, sobretot, guareix. En Pere és un operari desorientat, que l'únic que sap fer és treballar i treballar... fins que el substitueixen per una màquina. Aquests són els dos personatges principals de la nova producció de Xirriquiteula Teatre, una de les companyies més reconegudes del panorama català de teatre familiar. Com indica el grup, és "una obra per emocionar-se, per reflexionar i per gaudir de bon teatre fet amb amor". *Estrena: novembre 2006*

circ
> **pessic de circ**
marieta, de cap al circ!

Meritxell Esparrach, àgil i gràcil com ella sola, és la Marieta, la germana petita de la família Pessic, una pallereta trempada i eixerida a qui li encanta explicar contes de cap per avall. Els explica amb molta gràcia i amb una energia que s'encomana tot fent viatjar el públic arreu del món, de Colòmbia al Brasil, de l'Àfrica a l'Índia, i fins i tot a altres galàxies. Meritxell Esparrach s'ha format a escoles de circ de Brussel·les, Suïssa i França, on ha acumulat experiència, que, junt amb la seva innata intuïció d'actriu, fa del seu espectacle una petita joia per gaudir amb tota la família.

dansa > **rosland musical**
torna "cara, calla!"

Amb motiu del vint-i-cinquè aniversari de la companyia, Roseland Musical ha decidit fer una nova versió d'un dels seus grans hits, *Cara, calla!*. Ho ha fet al SAT el 18 de novembre i ha celebrat així una extensa i riquíssima producció d'espectacles de dansa per al públic familiar. Marta Almirall, la fundadora del grup, ha aconseguit durant aquests anys consolidar un estil propi que es caracteritza per la simplicitat dels recursos, l'eficàcia dels vestuaris i uns decorats capaços de suggerir tot un món de fantasia. *Estrena: novembre 2006*

*es
tren
es*

circ > **sol fa circ**
benvinguts a stròmboli

El col·lectiu Sol Fa Circ és una plataforma creativa que investiga la fusió de llenguatges escènics, però també una companyia de circ que vol compartir les seves troballes amb el públic. *Benvinguts a Stròmboli* és el primer resultat d'aquesta investigació, un espectacle de petit format dirigit per Boni, que fusiona la música i les habilitats dels seus actors, l'Enric Vallvé i el Biel Roselló, l'ànima de la companyia, especialment sobre la corda fluixa i en la manipulació de malabars. *Estrena: novembre 2006*

i a d?
kg

titelles màgia teatre circ clown animació contes teatre de carrer cercavila titelles màgia teatre circ clown animació contes teatre de carrer cercavila titelles màgia teatre circ clown animació contes teatre de carrer cercavila titelle cer titelles

*anem
a veure...*

Secció elaborada per
Joan Busquets i Blai Rodrí guez
de l'equip gestor del saT! Sant Andreu Teatre

boca rica

Espectacle: Cucudrulu

Gènere: titelles

Públic: a partir de tres anys

Espai: interior i exterior

En un estany on conviuen un grup d'animals, un cocodril egoista i malcarat esporugueix tots els altres. Bé, a tots tret d'una petita cuca, que és l'única que li planta cara.

Una festa d'aniversari i, sobretot, la Mare Natura, faran que les coses canviïn al final de l'espectacle. Serà la Cuca l'encarregada de fer que tots els altres animals s'uneixin i intentin redreçar l'actitud del cocodril.

Cucudrulu ens explica d'una manera molt dolça el fet de compartir i els avantatges que comporta. L'egoisme, que sovint ens envolta, no condueix a res. La història del cocodril n'és un bon exemple.

La Cia. Boca Rica neix l'any 1996 de les mans de la titellaire brasilera Zilda Maria Torres Guerreiro. I *Cucudrulu* sorgirà de la col·laboració de Zilda Maria amb Miguel Gallardo i de la direcció de Mònica Pes. Actualment, a banda d'aquest espectacle, la companyia representa *Dada Memé*. Boca Rica barreja amb una sensibilitat i una cura especial el saber fer i el que vol explicar. Sempre exposa un missatge ric i ple de desigs per aconseguir que l'espectador, tant el gran com el petit, pensi en com pot col·laborar en la millora del dia a dia del nostre planeta.

cucudrulu

enric mago

Espectacle: L'inventor d'il·lusions

Gènere: màgia

Públic: familiar

Espai: interior

Som al laboratori del professor Gargot, inventor i creador de jocs de mans i efectes especials. És una mica estrany, però també és un dels millors fabricants de trucs del planeta.

Acompanyats d'aquest professor tan peculiar, anirem descobrint secrets màgics un darrere l'altre. Coneixerem les respostes a moltes preguntes màgiques que sempre ens hem fet, veurem en directe com es fan aparicions, desaparicions, transformacions, levitacions... Coses que semblen impossibles. En definitiva, entrarem a les bambolines de l'il·lusionisme.

Finalment, l'encarregat de comprovar com funcionen els jocs i invents, el GrandMack, ens farà gaudir d'un fantàstic espectacle de màgia.

L'Enric Ruiz fa més de 25 anys que fa màgia. A Badalona, la seva ciutat natal, dirigeix el festival de màgia Memorial Li Chang.

En aquest espectacle, a més de gaudir de la gran capacitat màgica de l'Enric, també podreu comprovar els seus dots com a actor.

l'inventor d'il·lusions

Pessic de circ

Espectacle: Sóc un fanalet

Gènere: teatre-circ

Públic: familiar

Espai: interior i exterior

Marieta Pessigada i el seu germà, el senyor Pessigolles, ajudats pel cosí i músic Amadeus Pa de Pessic, ens volen explicar com van conèixer en Yuri, fundador del circ romanès. Tots tres han estat artistes de carrer i ens volen ensenyar el que feien per guanyar-se la vida. Malabars, pal xinès, cable, diàbolo, equilibris mà a mà i a terra, barrets, i tota una sèrie de tècniques de circ que es van succeint, amb una Marieta més August i un Sr. Pessigolles més Blanc, que construeixen així una parella de pallassos.

Pessic de Circ neix l'estiu de 1998 a Cerdanyola del Vallès de la mà de German Rodríguez, Daniel Arias, Meritxell Esparrach i Xavier Arcos. Aquests darrers actuen a *Sóc un fanalet*, un espectacle inspirat en la cançó del fanalet de Jaume Barri. La direcció és de Marc Pujol i la música de Lucas Delgado. A part de les actuacions Pessic de Circ organitza tallers especialitzats en el món del circ.

Una jove companyia amb moltes ganes de fer-se un lloc en aquest complicat món de l'espectacle.

sóc un fanalet

el que realment interessa a la gent és...

Pan y circo

"No penseu que algunes reunions familiars segueixen recordant la vella fórmula dels emperadors romans? Hi ha prou amb una mica de pa i molt de circ (com a més degradant millor) per a que un sopar de Nadal, un aniversari, o una sala de vetlla, es converteixin en una lluita de gladiadors. Si els lluitadors romans eren esclaus sense drets, alguns de nosaltres ens convertim sovint en els presos ocasionals dels nostres parents". Així ens introdueix Impacta Teatre el seu nou espectacle, "Pan y Circo", estrenat a l'Antic Teatre de Barcelona el passat 27 de Setembre.

El teatre pot canviar el món o, com a mínim, a algunes de les persones que hi viuen. Així ho entenen els membres d'aquesta companyia (també associació sociocultural) que fa servir l'escenari per remoure les consciències i per fer ressò dels problemes i conflictes a peu de carrer. Impacta no fa el teatre que s'estila o s'ensenya a les escoles. Creuen en el teatre com a eina d'intervenció social i de resolució de conflictes, impartint cursos i tallers a instituts, casals i espais de tota la província de Barcelona.

Impacta Teatre va néixer per comprometre's amb la realitat social actual. Fent de mirall de la societat, busquen un llenguatge comú per a reflectir aquesta realitat. I a "Pan y Circo" ho fan des de la tragicomèdia, endinsant-se en qüestions duríssimes des de l'humor, escapant de dramatismes i caient en la comèdia més negra. La sala de vetlla que serveix d'excusa per desenvolupar aquest nou espectacle no està basada en fets reals (o potser sí), però entre els seus sinistres parents pot ser que reconeguis a la teva tia de Cuenca o a la mare de la teva millor amiga. Tan propers i tan llunyans com els gladiadors de la Roma clàssica.

www.impactateatre.org

Màgia a les ones

L'il·lusionista Sergi Buka proposa un programa de màgia en directe a Ràdio Canet de Mar

Fer jocs de mans a través de les ones és cosa de bruixes... o de mags com Sergi Buka, guanyador entre altres premis del Mandrake d'Or, un dels guardons de màgia més prestigiosos del món.

La secció es diu "El moment màgic" i s'emet dos dimarts cada mes a partir de les 5.30 de la tarda en el marc del programa "Tu i jo", conduït per Ferran Medina i Lourdes Pla. Durant vint minuts, Sergi Buka explica efectes màgics que els oients poden realitzar simultàniament des de casa. La secció es completa amb històries, llegendes i anècdotes relacionades amb la màgia i els il·lusionistes de totes les èpoques.

Anoteu el dial màgic: 107.6 FM. De moment l'emissora només es pot escoltar des de les poblacions més properes del Maresme però aviat es podrà fer a través d'Internet.

L'abraçada boliviana

Jaume Barri

Aquest estiu l'he aprofitat per anar a cantar en un racó de món, lluny, molt lluny, on els nens encara no havien tingut mai l'oportunitat de presenciar un espectacle com els que acostumem a fer a casa nostra.

He anat a Bolívia, concretament al departament de Santa Cruz, on he cantat en hospitals, orfenats, universitats i moltes escoles rurals de la zona. Van ser dinou actuacions i més de 7.000 nens i nenes que van venir a passar-ho bé. Tot plegat, gràcies a una eficient coordinació i logística a càrrec del CECM (Centro de Excelencia para la Capacitación de Maestros).

Com es pot suposar, el viatge va estar plegat d'anècdotes i peripècies, però voldria ressaltar un parell d'aspectes. El primer, l'entusiasme que tots els nens manifestaven per poder gaudir d'una estona lúdica diferent. Molts van caminar més de deu quilòmetres per venir a cantar, ballar i escoltar contes. Ni tan sols la calor els esborrava el somriure de la cara. I el segon, la bona educació dels infants: grans i petits sempre em saludaven quan em trobaven pel carrer, restaven callats quan havien d'escoltar i obeïen els seus mestres en tot allò que els deien. En acabat, tots em donaven la mà ordenadament. En més d'una ocasió eren més de mil persones fent cua!

Alguns nens no en tenien prou amb donar-me la mà i em feien una abraçada, però no com les que fem aquí, no. Quan abracen, els nens de Bolívia estrenyen fort amb els braços durant una bona estona. Recordo que el primer cop se'm va fer etern, i ara, en canvi, trobo que els catalans ens abracem poc, i quan ho fem, ens separem massa aviat. Quin detall, oi? Pot semblar banal, però és un dels millors records que m'he endut d'aquell fantàstic país. Així doncs, us envio una abraçada boliviana i, quan la rebeu, feu com amb les pessigolles, escampeu-les pel món!

Premi Nacional de Circ per a Rodó

Un dels grans èxits de l'escena catalana d'aquest hivern, l'espectacle *Rodó* de l'artista català Leandre Ribera, ha estat distingit pel Premi Nacional de Circ 2005 de la Generalitat de Catalunya.

Rodó, obra nascuda de la col·laboració artística entre el pallasso Leandre Ribera, la ballarina Claire Cucreux i l'acròbata i pedagoga Teresa Celis, és una producció de Bidó de Nou Barris, entitat gestora de l'Ateneu Popular de 9 Barris de Barcelona. Un premi ben merescut per la qualitat i la creativitat d'una proposta de circ contemporani d'una factura impecable.

t'avisem...

Festival Internacional de Màgia de Badalona

VII Memorial
Li-Chang
febrer 2007

Com cada any quan arriba el mes de febrer, Badalona s'omple d'il·lusió amb el Festival Internacional de Màgia.

Aquest esdeveniment, que ha anat creixent al llarg dels anys, va néixer fa set anys gràcies a la conjunció dels dos grans mags de Badalona: **Enric Magoo** i **Li-Chang**, el primer com a director i assessor del festival, i el segon com a persona homenatjada en el memorial que porta el seu nom i que està format per unes gales de màgia amb artistes nacionals i internacionals que es duen a terme al Teatre Zorrilla i que encara ara són el cor del festival.

En aquesta edició el director artístic, Enric Magoo, proposa un programa de gran nivell per gaudir d'un esdeveniment irrepetible, que el gran Mag Lari s'encarregarà de conduir amb la presentació dels mags convidats:

Hausson (Barcelona). Manipulador.
La seva carrera professional ha estat distingida amb prestigiosos premis i guardons que l'han destacat com el millor mag manipulador de Catalunya.

Mike Caveney (EUA). Màgia parlada.

És un dels mags més divertits dels Estats Units i un gran estudiós de l'il·lusionisme. Se'l considera una de les mentes més creatives dins del món de la màgia.

Mirko (Argentina). Màgia argumentada.

És un dels mags internacionals més premiats d'aquest segle: Mandrake d'Or, París 2002; 3r Premi Mundial FISM, 2003; Vareta d'Or de Montecarlo, 2003, i Lleó d'Or de Las Vegas, 2004.

Otto Wessley (Àustria). Màgia còmica.

La màgia de d'Otto Wessley ha estat sempre una sàtira del mag clàssic. Ha estat durant molts anys l'estrella indiscutible del Crazy Hourse de París i Las Vegas.

Tina Lenert (Veneçuela). Màgia teatral.

És la dona maga més contractada del món. Per la tendresa i la claredat de la seva màgia ha servit de font d'inspiració a milers i milers de mags.

Tots aquests mags es podran veure els dies 23 i 24 de febrer a 2/4 de 10 del vespre i el 25 de febrer a les 6 de la tarda al teatre Zorrilla de Badalona.

El diumenge 18 de febrer a les 6 de la tarda i dins de la programació del Grup Xarxa de Badalona també es podrà veure l'espectacle de Sergi Buka, *Magikíssim*.

Per a més informació:
Tel.: 93 384 45 22 - info@enricmagoo.com

val la pena...

Neix una maleta sobre les músiques de la Mediterrània per a treballar a les escoles

oïdes mediterrànies

L'Associació de Creació Documental Mapasonor de Mataró va presentar el passat mes de juliol "Oïdes Mediterrànies", una maleta pedagògica i gratuïta sobre les Músiques de la Mediterrània. Aquest material pedagògic, destinat majoritàriament a l'alumnat d'E.S.O, també pot ser aplicat a primària o bé en cicles formatius.

La maleta, dotada d'una guia pedagògica, un cedé amb vídeos de diferents formacions musicals i un cedé-rom amb un joc interactiu, ha tingut un gran èxit des de la seva presentació. Mitjançant un joc de 25 parades per la Mediterrània, l'alumnat anirà coneixent les característiques musicals de la zona, així com les seves característiques socio-culturals, ja que "Oïdes Mediterrànies" vol ser una eina més per treballar la interculturalitat a l'aula. A posteriori, el professorat pot ensenyar a l'alumnat nous continguts sobre aquestes músiques gràcies a la guia pedagògica que conté la maleta.

En ella hi ha una ampliació de les característiques musicals de cada zona, així com diversos recursos per cada àrea. Hi ha discografia, bibliografia, filmografia i pàgines webs per a poder aprofundir en els continguts que es treballen.

L'ambició contingut -finançat pel Fons Català de Cooperació i Caixa Sabadell-, ha estat confeccionat durant més de 2 anys i ha comptat amb la participació de més d'una cinquantena d'artistes de música tradicional o de fusió. Alguns d'ells, com és el cas de Jordi Fàbregas, Miquel Gil, Eduard Iniesta, Abdeljalil Kodssi, Mohamed Soulimane o Toni Torrent, foren els encarregats de presentar l'acte a Barcelona.

Cal destacar que el projecte "Oïdes Mediterrànies" no acaba aquí, ja que Mapasonor està treballant en diferents vedes que il·lustraran la diversitat musical a la Mediterrània. Tots ells podran incloure's més endavant a l'interior de la maleta pedagògica.

Lluís Mª Arnau
www.mapasonor.com

II edició del cicle de teatre social al Centre Cívic de Matas i Ramis

"Jo no vull estudiar". Aquest és el títol de la sessió de teatre social programada pel Centre Cívic de Matas i Ramis al barri d'Horta de Barcelona el proper 15 de desembre. Aquesta sessió forma part del cicle que vol aprofundir, a través del teatre social, en la reflexió sobre temes d'interès social.

Els responsables dels cursos són els membres de l'entitat Impacta Teatre, especialitzada en les tècniques de teatre social i teatre fòrum, que permeten que el públic es converteixi en actor i protagonista a partir de l'escenificació teatral del tema o el conflicte que s'ha decidit tractar.

Les sessions, que es prolongaran durant tot l'any, són gratuïtes i duren aproximadament dues hores. Se'n programarà una cada mes amb temes diferents.

Més informació a:
Centre Cívic Matas i Ramis. C. Feliu i Codina, 20. Barcelona. Tel.: 93 407 23 56

des de l'escenari...

la política des de l'escenari... (i 2)

Hola amics i amigues! Al número anterior vam comentar que era un bon moment per posar-nos en política... des de l'escenari. Heus aquí que en vam parlar fent una descripció, diguem-ne, tècnica de diverses de les formes en què aquesta es percep sovint des dels escenaris.

En aquesta nova columna em queda extreure algunes de les conclusions de tot el que vaig exposar.

D'una banda, el que està molt clar és que avui en dia tot es polititza. Es polititzen declaracions d'esportistes, la crònica meteorològica, una paradeta amb entrepans, operacions empresarials de macroeconomia, programes d'entreteniment, llibres —els autors dels quals ni tan sols són vius i que van ser escrits en contextos socials totalment diferents dels actuals—, es polititzen promocions immobiliàries i actuacions mediambientals... I, per descomptat, es polititza la cultura.

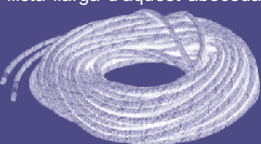
Us demano que perdoneu aquesta denúncia flamant, però necessitava exposar-la. Si he de ser sincer del tot, aquesta politització omnipresent, en molts dels casos no es pot dir que em sàpiga greu. Fins i tot penso que a voltes m'hi he afegit i l'he alimentat en ocasions puntuals, però fins a un cert punt. Hi ha moltes vegades en què potser la cosa realment passa de mida!

D'altra banda, qui es mou sovint d'escenari en escenari, com un servidor, sol patir una mena de "jet-lag" d'ideals, cosa que, sincerament, no sé si passa a tots els països del món o, desgraciadament m'ho temo, només en el nostre.

M'explicaré breument. Participes en un acte A d'acord amb un col·lectiu A i unes consignes A, i més o menys estàs d'acord amb el que hi sents a dir, o fins i tot tu mateix animes el cotarro i els ànims dels assistents. Al cap d'una setmana, en un acte B muntat per un col·lectiu B tornes a sentir aquelles mateixes proclames i consignes, però dites en clau B... La diferència entre l'A i el B de tot plegat és un matís a l'hora de mesurar les paraules, o rau en què el B conté un fragment que a l'A no hi és... I flipes. Perquè, en principi, tu estaries d'acord pràcticament amb tots dos...

El "jet-lag" es fa del tot palès ja quan passen més setmanes i s'acumulen més lletres: C, D, E... I arriba un moment en què t'adones que pràcticament tothom (i tu el primer) proclama, demana i reclama exactament el mateix.

Es subdivideixen opinions de base absolutament equivalents i s'enfronten col·lectius bessons, però petits i amb pocs recursos, amb la qual cosa s'aconsegueix això, ser encara més petits i amb menys recursos. S'escindeixen personatges afins a les mateixes bases d'on parteixen, i s'aconsegueix simplement això: una altra lletra a la llista llarga d'aquest abecedari absurd, dislocant i desgraciadament eixorc. No aniré em més lluny si t'ibessim amb força a tots junts?

Joan Boada

el racó musical cdvd

Maria Salicrú-Maltas

báraka

Orquestra àrab
de Barcelona

Aquesta nova proposta musical era de les que s'esperaven. Dins el context cultural en el qual viu Catalunya, es podia preveure que tard o d'hora es formaria una orquestra amb músics d'origen àrab a la ciutat de Barcelona. Liderada per l'excel·lent multiinstrumentista Mohamed Soulimane, l'orquestra està formada per set músics d'origen divers. La majoria són marroquins, però també en formen part un català, Joan Rector, i un grec, Yannis Papaioannou. Pel seu primer disc han escollit el nom de Báraka, paraula àrab de significat molt especial, que és impossible de traduir en una paraula, però que està relacionada amb els conceptes de salut, prosperitat, abundància i fecunditat.

El disc va ser presentat a la increïble passarel·la del Festival Grec de Barcelona l'estiu passat. Báraka presenta cançons tradicionals de Catalunya, d'Egipte, el Líban o el Marroc, i d'altres d'originals escrites en àrab i una en hebreu. Un excel·lent exemple d'interculturalitat el trobem a "Fill Meu", en què es pot escoltar la preciosa veu de Mohammad Bout Ayoub cantant lletres de Jacint Verdaguer i també la seva traducció en àrab. Per aquesta ocasió, la nova formació ha tingut la sort que el valencià Miquel Gil col·laborés cantant en dues cançons, "La dama de Beirut" i "La dama d'Aragó". Gràcies a les lletres podem entreveure que l'adaptació d'un immigrant a Catalunya no és tan fàcil com sembla. Els seus somnis, amors i preocupacions ("Báraka, fill meu, visc com un ésser humà?", "Tina"), l'enyor cap a les seves tradicions ("La protecció", "Déu misericordiós") i terra d'origen ("La dama de Chaouen"), així com les referències sobre el complicat context mundial ("La dama de Beirut", "La crida de Palestina", "Biel", "No a la tristor"), són els ítems que predominen en el disc. Els textos són rics en matisos i inviten a la reflexió. El compacte està acompanyat per un llibret amb les traduccions de les cançons i està il·lustrat per unes magnífiques fotografies de la població de Xefxauen, d'on és originari Soulimane.

Báraka
Temps Record, 2006

notes *noves*

noè rivas

*altres
cançons
infantils*

• **Disc col·lectiu de 13 músics-animadors d'espectacles familiars**
Música Global, Girona, 2006

En Jordi Puig de "Música Global" (www.musicaglobal.com), com a productor i director artístic amb la col·laboració de l'AMAPEI (www.amapei.com) han publicat aquest disc divertit, lúdic i didàctic amb 18 cançons ben diverses que amaguen petites joies com, per exemple, "La mixeta de la cua gris", una alegra cançó de La Tresca i la Verdesca molt representativa del que és el seu estil musical. O la creativa i misteriosa "Endevina que hi ha a dins..." d'en Roger Canals i la XXL o la mateixa "Sóc feliç" d'en Jaume Barri, un poema molt ben treballat amb una música plena de petites pinzellades musicals.

També destaquen, entre d'altres, el country "Anem amb l'autobús" d'en Jordi Toniatti, el divertit valset "El Caganer" de Paí s de Xauxa, la realista i anti-rutinària "L'estiu t'està esperant" dels Can Cantem i la Caliu's Band, la contagiosa "Adé ussiau" d'en Pep Puigdemont, la continguda "Avui hem anat al Zoo" d'en Santi Ortiz, la "Cançó d'en Melonetti" del grup Articulat, la "Catalunya Tour" del Paí s de Cotó, "La serpentina" dels Trambò tics ... En resum: una bona iniciativa que esperem tingui continuïtat en futurs nous Cds.

Si voleu més informació sobre alguns dels participants, visiteu els seus webs:

Santi Ortiz: www.santiortiz.blogspot.com
Articulat: www.articulat.com
Jordi Toniatti: www.jorditonietti.com
Jaume Barri: www.jaumebarri.com
Paí s de Cotó: www.paisdecoto.com
Els trambò tics: www.elstrambotics.com
Paí s de Xauxa: www.paisdexauxa.com
La Tresca i la Verdesca: www.latresca.com
Roger Canals i la XXL: www.rogercanals.com
Can Cantem-Caliu's B.: www.cancantem.com
Pep Puigdemont: www.peppuigdemont.com

*ansa
per
ansa!*

• **Isidor Marí**
Disc Medi, Barcelona, 2006

Isidor Marí és un dels grans personatges del món cultural i musical dels Països Catalans. Filò leg, premi Ramon Llull a les Lletres del Govern Balear l'any 2003, director de la Càtedra de Multilingüisme-Lingua, autor de molts llibres... i un gran músic amb una llarga trajectòria. L'any 1965 formà el duet "Isidor i Joan", cantant versions de folk americà. L'any 1968 va venir a estudiar a Barcelona i inicià una etapa com a cantautor amb el nom d'Isidor publicant dos EPs i dos singles. Més tard, quan tornà a Palma com a professor universitari, formà el grup UC, amb el que al llarg d'11 anys (1974-1985) publicà 3 Lps. Després d'uns anys allunyat de l'escena musical, l'any 1999, juntament amb l'Eduard Estivill i la Montse Domènech, engegaren Falsterbo Marí, amb el que han publicat dues excel·lents gravacions.

Ara l'Isidor Marí torna a la seva carrera com a solista amb aquest disc i ho fa continuant amb el seu estil compromès, arrelat a la seva terra, senzill, vital i ara molt més profund que mai. Musicalment cal remarcar la direcció i producció del gran mestre Toni Xuclà.

Al disc trobareu cançons tradicionals com "A sa voreta de mar", "Claros i Claranina", "Na Blancafort" -una de les millors peces del disc- i les dues peces instrumentals "Es pas de Maria" i "Sa Calera". També trobareu temes de l'Isidor com: "Una cançó que no es cansa", la preciosa "Sa cançó des pous", "En Pere Bambo i es fameliar" i "Dues cançons" o d'altres creacions seves a partir de temes tradicionals com la reivindicativa "Més barquets nous!", "Ses coses clares"... Per acabar, cal destacar dues peces: "Amb vells mots de poble", un exercici musical curiós ja que a partir d'una melodia tradicional musica un poema del gran poeta i traductor eivissenc Marià Vil·langómez, i "Eivissa, petit bocí", un cant pagès redoblat que ha creat a partir d'un fragment d'un poema del poeta eivissenc de la Renaixença Felip Curtoys i una tonada tradicional. Ras i curt. Una gravació autèntica i

*les cançons
de la lluna
assolellada?*

• **Pep Puigdemont**
PICAP, 2006

En Pep Puigdemont porta ja 16 anys com a cantautor, músic i animador. Endarrera queden experiències com "Peus Plans", el grup "Peppitus" i el grup "Xirupifla", ja que l'any 2001 va decidir actuar en solitari i aquest mateix any ha començat una nova experiència amb el trio "Pep Puigdemont i companyia".

En Pep és un persona apassionada per viure, mestre, llicenciat en Pedagogia, educador social, olotí i enamorat de la música folk... Tot plegat (en l'ordre que vulgueu) enriqueix (i molt) la seva tasca musical. Una mostra d'això són les seves 5 gravacions i les 5 col·laboracions en altres gravacions, així com la seva pàgina web on trobareu, a més a més dels seus espectacles i publicacions, un seguit d'activitats d'educació musical, la seva ràdio o fins i tot els seus entreteniments (amb un joc de les dames xineses inclòs).

La gravació que ara presenta és la remasterització d'una gravació de desembre de 1994, l'època del grup Peppitus, que ara ens presenta per compartir 15 cançons fresques, directes i contagioses com "La Lluna", "El moment", "El Rodamón", "Les foques", "Tren de la bruixa", "La balena groga" i d'altres. Totes elles traspuen un estil de música d'aquells que et sedueix i et porta a agafar la guitarra, les percussions i posar-te a cantar amb ell. És a dir, animació en estat ben pur.

Visiteu www.peppuigdemont.com.

contes

★ **ALBERT ESTENGRE.** *L'home dels Nassos i altres històries de Nadal*

El rondallaire, que per cert va començar la seva carrera fent els *Pastorets*, proposa una selecció dels millors contes de Nadal, explicats amb sensibilitat i humor.

★ **CIA. DE TEATRE ANNA ROCA.** *Els contes de l'Anna*

La fantàstica Anna Roca proposa aproximar-se a la il·lusió del Nadal amb una selecció escollida dels contes que més li agraden a la narradora.

★ **NOÈ.** *Ja és Nadal*

Dos contes vertebrats l'espectacle, "La felicitació" i "El petit avet", amb músiques i danses d'arreu del món, ritmes que van des de la rumba fins al swing i cançons d'autors com John Lennon i del mateix Noè.

★ **ROSA FITÉ.** *Escudella de contes*

Una caldereta de pastorets, una llegenda de torró, un polsim de nades... i el secret professional de la cuinera... Un espectacle per gaudir de debò.

★ **EL PAÍS DE XAUXA.** *Quan arriba Nadal*

En Lluquet i en Rovelló són dos joves rabadans que coneixen molts romanços, contes i cançons. El majoral els lloga per guardar el ramat d'ovelles durant tot l'hivern. Però mentre pasturen per les muntanyes, es troben el dimoni del pessebre, el Banyetes, i també el llop...

Un bon espectacle és el millor regal!

Aquests són alguns dels espectacles especialment dedicats a les festes de Nadal. Que en gaudiu molt!

títelles

★ **MUNCHIS TITELLES.** *Quina soca!*

Un espectacle especialment dissenyat per als més petits sobre el tió de Nadal. La Joana viu a prop del bosc i espera amb molta il·lusió l'arribada de l'arbre de Nadal...

★ **TITELLES NAIP.** *Els Pastorets*

Aquesta versió dels *Pastorets* de Folch i Torres té lloc en un jardí on s'ha d'engalanar un arbre de Nadal. Aquest fet senzill desencadena un seguit de situacions que donen pas a la representació dels *Pastorets*...

música

★ **TOC DE RETRUC.** *Un toc de pastorets*

Un espectacle preciós en què la música, el teatre i la participació del públic es combinen amb molta fortuna. Tot de Retruc fa un repàs al repertori de nades i amb cada cançó introdueix els personatges, que els espectadors són els encarregats de representar i que acaben conformant un veritable pessebre vivent.

★ **SAPASTRE.** *Caga Tió a Pixa't de Riure*

Sant Vicenç de Pixa't de Riure és un lloc imaginari, que té un alcalde i quatre regidors que celebren a cop de bastó i d'humor una festa carregada de tradició, una festa plena d'animació i de sorpreses...

★ **ENCARA FAREM SALAT.** *Pastorets rock*

El títol de l'espectacle ja és una declaració d'intenció de la companyia, que proposa cançons tradicionals versionades amb ritmes actuals, malabars amb foc, teatre, humor i energia per celebrar una de les festes més nostrades.

★ **NOÈ.** *A l'hivern, cada dia una cançó*

Noè ens convida a un viatge musical amb les cançons pròpies de l'hivern, una època plena de vida i de festes. Santa Llúcia, el pessebre, el cagatió, l'Home dels Nassos...

■ La Sala Miguel Hernández de Sabadell

“lasala”

S'ha fet realitat a Sabadell el somni d'un teatre dedicat exclusivament als infants i a les companyies de teatre familiar.

Des de l'any passat funciona a Sabadell un equipament teatral dedicat exclusivament a infants de 0 a 3 anys i a nens i nenes de 3 a 14 anys. És La Sala Miguel Hernández, ja coneguda com “Lasala”, una iniciativa que correspon a l'Ajuntament de Sabadell i el Grup Rialles de Sabadell, i que té el suport de l'Institut Català de les Indústries Culturals, el Departament de Benestar i Família de la Generalitat de Catalunya i “la Caixa”.

Per als responsables del teatre, dedicar íntegrament una sala al públic infantil representa reconèixer l'especificitat d'un públic fins ara gairebé ignorat com a grup d'edat i també invertir en el públic del futur. Però també significa fer una aposta del tot innovadora a Catalunya i a l'Estat pel que fa a la producció i la recerca pedagògica en el camp de l'espectacle familiar. Així Lasala es planteja la producció o la coproducció de dos espectacles per temporada i també cedeix el seu espai d'assaig a les companyies de teatre infantil.

La programació de Lasala està formada per una oferta d'espectacles de tots els gèneres els caps de setmana i per la campanya “L'escola al teatre”, amb programes per a les escoles bressol i els centres educatius de primària i secundària de la comarca.

D'altra banda, i per segon any consecutiu Lasala organitza el festival “El més petit de tots”, que

oferirà del 9 al 17 de desembre un reguitzell d'espectacles adreçats, com el nom del festival indica, als més menuts.

El més petit de tots

Quan comença l'interès dels infants per les arts visuals? ¿I per les arts escèniques? Hi ha una edat mínima que els permet gaudir-ne?

Davant dels dubtes els responsables del teatre van optar l'any passat per fer la prova i van dedicar tot un cap de setmana al públic de 0 a 3 anys. L'experiència va ser tan positiva que aquest any Lasala ha ampliat els dies de

programació del festival pensant també amb les escoles bressol.

Els espectacles són de durada reduïda, estimulen els sentits i estan pensats per afavorir la proximitat i la interrelació entre l'artista i el públic. Amb aquest plantejament els artistes es transformen en una figura que ja existeix en la majoria de països europeus: l'artista-pedagog, un expert en didàctica especialitzada en arts escèniques.

La programació d'enguany ofereix espectacles de grups catalans, bascos, francesos i italians i també una coproducció del teatre amb Teatre Marduix, L'Estenedor i Toc de Retruc.

Amb programacions d'aquest tipus Lasala posa doncs els instruments i els recursos per contribuir a formar l'esperit crític dels nens i nenes i incidir en la seva maduració intel·lectual a través de les arts escèniques, però també per donar suport tècnic i moral a les companyies que dediquen, en condicions massa sovint precàries, els seus esforços i la seva creativitat a aquest públic. En definitiva, aposta per esdevenir, si és que ja no ho és, un referent en aquest sector a Catalunya.

Lasala Miguel Hernández
Ronda de la Roureda, 24.
08207 - Sabadell
Tel.: 93 723 28 33

en directe...

Teràpia yakumbera

La companyia Yakumba presenta un nou espectacle, *Yakumbateràpia*, que incorpora a l'animació conceptes com el pensament positiu i l'autoajuda.

Des de fa bastant de temps els Yakumba parlem en els nostres espectacles de l'energia *simpàtica* que tots portem a dins. Amb aquesta font d'energia inexhaurible pretenem fer un canvi important al nostre món, que és tan seriós, tan competitiu, tan avorrit...

Arribats a aquest punt de la nostra trajectòria, i conscients que com a animadors som canalitzadors d'idees i de valors, ens hem vist obligats a anar una mica més enllà i a treballar en els nostres espectacles uns conceptes vehiculats pels nous corrents de pensament positiu, d'autoajuda i de tècniques diverses que tenen molt a veure amb una visió del món més alternativa.

Els infants del segle XXI aviat coneixeran des de ben petits els conceptes de la visualització, del poder del pensament, de l'autoconfiança i, sobretot, de la força del grup. Les noves generacions de pares, cada vegada més, llegeixen les revistes alternatives i estan al dia de les noves tècniques per millorar la qualitat de vida fugint de l'estrès i l'angoixa que provoca a vegades la vida quotidiana.

És per això que el passat dia 30 de setembre, al Festival Internacional de Teatre de Cerdanyola, vam presentar un nou espectacle anomenat *Yakumbateràpia*.

Es tracta d'un seguit de tallers que ens permeten parlar de conceptes com la seguretat en un mateix, la superació de la por al ridícul, la capacitat del joc per connectar-nos a la part més genuïna del nostre nen interior, la visualització, la relaxació i l'harmonització amb la natura i fins i tot amb l'Univers.

Volem encomanar al públic la força per creure que tot està a les nostres mans, que la nostra aportació, encara que sembli petita, és descomunalment important i necessària, perquè cadascú de nosaltres som irrepetibles i únics.

El poder del pensament és la clau! Així doncs, comencem ja d'una vegada a fer fora el derrotisme i el pessimisme mental. Seguint el nostre estil d'animació, tot aquest substrat conceptual està embolcallat de música, cançons, danses, efectes màgics, globus gegants, confeti... que fan de la *Yakumbateràpia* una festa d'animació dinàmica i actual.

Els de Yakumba seguim observant, seguim cercant tot allò que ens faci viure amb alegria, humor i pau. La nostra tasca d'animadors no és més que la conseqüència d'aquesta recerca.

Torna el Circ d'Hivern

Cada hivern, un circ a l'Ateneu Popular 9 Barris

El Circ d'Hivern de l'Ateneu Popular 9 Barris és des de fa anys una cita ineludible de la cartellera d'espectacles barcelonina a l'època de Nadal. Any rere any, aquesta factoria de circ que és l'Ateneu ha estat el lloc de creació i presentació d'espectacles com Circus Klezmer (que aquesta tardor es representarà al Japó) o Rodó, Premi Nacional de Circ 2006. El Circ de Sara, espectacle de la darrera edició, està girant actualment per Catalunya després de tenir molt d'èxit al Festival Barcelona Grec i a la Fira de Tàrraga. I ja s'està assajant Click, el proper i 12è Circ d'Hivern que ens vindrà de la mà d'Hansel Cereza.

El Circ d'Hivern és un projecte únic i consolidat de suport a la creació circense catalana, oferint cada any una mirada nova sobre el circ davant d'un públic cada vegada més nombrós. Un altre projecte important i que garanteix la renovació artística resideix en els Combinats de Circ. Se'n fan tres l'any que permeten a un total de 25 artistes presentar el seu treball més recent. Treballen durant una setmana sota la mirada còmplice d'un director artístic que posa un fil conductor als diferents números, donant-los coherència a la vegada que fomentant la trobada entre els mateixos artistes.

El circ que es fa a l'Ateneu vol també transmetre els valors que sostenen aquest projecte: la cultura com a eina de transformació social, feta des de la independència i mantenint-se al marge de paràmetres comercials.

Juliette Beaume

Producció de l'Ateneu Popular de 9 Barris

Francesc Rosell

Ex

Un total de 21 persones me

25 anys !roseland

un aniversari emblemàtic

Per celebrar els seus vint-i-cinc anys de bona feina, Roseland Musical ha presentat el passat 18 de novembre al SAT de Barcelona una nova versió d'un dels seus espectacles més emblemàtics, *Cara, calla!*.

Roseland Musical, una de les poques companyies catalanes de dansa dedicades al públic familiar, va néixer fa vint-i-cinc anys de la mà de

Marta Almirall, coreògrafa i directora artística. Des del primer moment, l'objectiu de la companyia ha estat fer arribar al públic infantil unes obres amb un to divertit i festiu però amb la mateixa qualitat i rigor que les d'un muntatge per adults.

Vuit són els espectacles creats per la companyia, dos dels quals encara estan en cartellera (*Cara, calla!* i *Les mil i una nits*), amb els quals Marta Almirall ha consolidat un estil propi

caracteritzat pel rigor i la qualitat en tots els aspectes: musical, estètic i narratiu.

En aquests vint-i-cinc anys de trajectòria artística, Roseland Musical ha gaudit de la col·laboració de nombrosos ballarins i actors, d'autors com David Cirici, Manel Veiga i Ricardo Alcantara, de Perico Pastor, reconegut artista plàstic, de Montse Ginesta, de cinema.

Premiades les Meravelles de l'Orient

L'espectacle *Meravelles d'Orient* de la companyia de titelles vallesencs Pa Sucat ha guanyat el passat mes de novembre el premi a la millor proposta visual i plàstica de la 22a Mostra Internacional de Titelles a la Vall d'Albaida (València). L'espectacle presenta les aventures d'un joglar musulmà, d'un soldat vingut de les Croades i d'un pastor introvertit que toca la cornamusa. Tots plegats han format una companyia de titellaires que recorre viles i pobles amb les seves històries.

Màgic Xema, soci d'honor de l'ACLCC

L'humorista i mag lleidatà Xema ha rebut el passat novembre el títol honorífic de soci d'honor de l'Associació Catalana de Lluita Contra el Càncer per la seva ajuda desinteressada i la seva constant predisposició a l'hora de col·laborar amb l'associació. Locutor de televisió i de ràdio des del 1977, el 1988 Màgic Xema decideix dedicar-se a l'espectacle com a showman, humorista i il·lusionista. Des d'aleshores, ha participat en nombrosos programes de televisió i ràdio (TV3, Euskalbista, Antena 3 i Tele Cinco) a més de fer prop de 130 actuacions cada any arreu de Catalunya.

■ Jorge Wagensberg, director del CosmoCaixa

«No comparteixo la distinció entre humanitats i ciència. Que no som humans els científics?»

El CosmoCaixa ha estat guardonat millor museu europeu el 2006. Felicitats!

El Consell d'Europa cada any reconeix un museu que destaquï per la seva innovació. Van ressaltar la bellesa, intel·ligibilitat i la nova museografia del CosmoCaixa, que s'ha convertit en un referent a imitar, perquè ha unit l'objecte i el fenomen, l'espai i el temps, tal i com es donen en la realitat.

Heu rebut més de 2,5 milions de visitants. S'han acomplert les expectatives?

Hem rebut el doble de visitants dels previstos. Aquest és el millor reconeixement possible.

Recentment l'Agència Espacial Europea ha escollit el CosmoCaixa per a instal·lar-hi una de les seves oficines educatives. Que ens pot avançar d'aquest projecte? Potser busca astronautes catalans?

La ciència sempre ha anat associada als grans viatges, a les descobertes. Ara que la terra ja està molt explorada, el gran estimulador de la recerca és l'espai. L'Agència Espacial Europea (ESA) continua sent menys coneguda que la NASA, per tant la idea és que els ciutadans europeus puguin conèixer que està fent l'ESA, però també combatre el descens de les vocacions científiques. L'aventura espacial ofereix un ventall de sortides professionals als estudiants de les diferents disciplines científiques.

A que atribueix aquesta manca de vocacions científiques?

La joventut vol fer negocis, entrar ràpid en el mercat de treball. ADE, Econòmiques i Dret són les titulacions més demandades a tot el món. Els museus com el CosmoCaixa, la divulgació i la presència de la ciència en els mitjans poden combatre aquesta tendència.

Potser tampoc hi ajuda la poca consideració que té aquí la R+D o la situació precària dels investigadors?

És veritat que Espanya està a la cua d'Europa pel que fa a inversió en recerca i coneixement, però, en canvi, Barcelona s'està convertint en una ciutat científica, amb els parcs científics, que estan generant molt ocupació. Potser científic no és una via per fer-se milionari, però sí que garanteix una feina digna i amb elevades quotes d'inserció laboral.

És un tòpic afirmar que hi ha societats, com la mediterrània, que han estat més avesades a les arts i d'altres, com al nord d'Europa, més inclinades al coneixement científic?

Se m'acudeixen almenys dos casos, (Itàlia i Estats Units), que no encaixen en aquesta idea. Itàlia ha tingut grans artistes, però també grans científics com Galileu o Fermi. I Estats Units és el país capdavanter en desenvolupament tecnològic, tot i que també ha vist néixer corrents artístiques com el Pop Art. Més aviat art i ciència acostumen a anar de la mà.

S'ha denunciat des de diversos fòrums que el Govern anteposa els interessos dels creadors artístics als dels creadors científics.

Sí, es diu que els humanistes tenen una gran influència en la societat, mentre que els científics són gairebé invisibles per a l'opinió pública. No entenc aquesta distinció entre humanitats i ciència. Què no som humans els científics? Què no fem cultura? El científic no vol imposar la seva presència, es tanca en el seu món. I això no és tant culpa de l'administració com de la pròpia comunitat científica.

Troba a faltar més espais de divulgació científica als mitjans?

S'ha millorat molt. En el cas de la premsa, la notícia científica s'ha incorporat a les seccions habituals del diari, fet que ha contribuït a la normalització de la informació científica i a formar opinió científica. En el cas de la TV hi ha més camí per recórrer. Per exemple, el programa estrella de divulgació científica (Redes) es fa a l'hora del cinema porno. Ens agradaria que la ciència tingués el mateix tractament que, per exemple, la cuina, i que es poguessin oferir petites píndoles en prime time.

Ha publicat el seu segon llibre d'aforismes, "A más cómo, menos por qué". D'on li ve aquesta passió per l'aforisme?

És una manera de reflexionar, de buscar la forma més compacta i intel·ligible d'expressar una idea. Reivindico el gènere com la manera més científica d'escriure.

Té previst seguir els passos d'Stephen Hawking i experimentar la gravetat zero amb un vol en caiguda lliure?

M'encantaria, però també fer un parell d'òrbi-

El científic Jorge Wagensberg condueix un dels equipaments culturals de referència de Barcelona, el CosmoCaixa, que té com a prioritat la divulgació científica. Preocupat per la manca de vocacions científiques i la poca inversió en R+D, el seu nou llibre busca acabar amb els tòpics que envolten la ciència, per obrir-la a tota la societat. I per fer-ho, recorre a la seva arma favorita, l'aforisme.

tes espacials al voltant de la terra. Malauradament, no sé si cabria en l'habítacle pels astronautes.

Aniran a més els viatges turístics a l'espai? Quan s'abarateixin una mica. Hi ha un projecte de la NASA (que és una bogeria) de lligar un satèl·lit amb una corda i pujar els turistes amb ascensor, per tal d'abaratir molt els costos.

Jaume Riera (MediagrupDigital)

el nunut *instruments musicals*

Aquesta secció de Miqui Giménez, músic, cantant i expert en tallers d'instruments musicals, mostra pas a pas la manera de fer instruments de picar, rascar i bufar d'una manera senzilla, amb materials quotidians, de rebuig i econòmics.

el material

- ⌚ Canya
- ⌚ Paper de fumar
- ⌚ Goma elàstica

les eines

- ⌚ Serra de marqueteria o de metall
- ⌚ Ganivet
- ⌚ Paper de vidre

consells

- ⌚ Guardeu les escombreres de canya. La mida de la canya és ideal per fer instruments.
- ⌚ El nunut es pot fer sonar a partir dels tres anys, però cal l'ajuda d'un adult per construir-lo.

Secció elaborada per:
Miqui Giménez

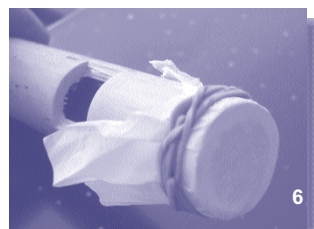
1. Necessitem un tros de canya d'uns 15 cm de llargada i d'un diàmetre exterior d'uns 20 a 25 mm.

2. A uns 20 mm d'un dels extrems, fem dos talls paral·lels no massa profunds, perpendiculars a la fibra, distants uns 15 mm entre ells.

3. Posem la fulla del ganivet en un dels talls i si l'inclinem farem saltar el trosset de canya que hi ha entre els dos talls.
Ens queda una obertura que utilitzarem per cantar.

4. Polim bé tota la canya, sobretot els extrems i l'obertura per evitar estelles.

5 i 6. A l'extrem més proper de l'obertura hi posem el paper de fumar i l'aguantem amb una goma elàstica.

utilització musical

⌚ Si cantem a través de l'obertura, farem vibrar el paper i sonarà l'instrument. Podem acompanyar l'instrument cantant tot tipus de melodies o crear sons originals.

saT!
Sant Andreu Teatre

"Som els Microcosmos Teatre. Bon any 2007 i feliç teatre familiar!"

Boca Rica
presenta Cucudrulu
Del 13 al 21 de gener de 2007

Microcosmos Teatre
presenta El col de Mozart
Del 27 de gener al 4 de febrer de 2007

Clack&Roll
presenta Tap Story Tour
Del 24 de febrer al 4 de març de 2007

L'Estaquirote Teatre
presenta Secret a l'armari
Del 10 al 18 de març de 2007

Sant Andreu Teatre:
c/Neopàtria, 54 | tel. 933457930
www.bcn.cat/santandreuteatre
Venda d'entrades:
1 hora abans de l'espectacle

Fundació La Roda

La Roda us desitja unes bones festes!

Badalona Esplai Chiribiripum i Associació Juvenil La Rotllana de la Salut · Fundació Ateneu Sant Roc i Esplai Borinot · ARSIS, Amics del Raval i de Sistrells · Esplai Buenoyqué ...! **Badia del Valles** Federació d'Entitats Culturals **Balaguer** Associació Amics de Sant Josep del Molí **Barcelona** Esplai Guineueta · Centre Obert Ciutat Meridiana · Associació pel Lleure Font de la Guatlà · Esplai Flor de Maig de Poblenou · PDI Canyelles · Ateneu Popular 9 Barris, Trinitat Nova i Verdu · Associació de Veïns Paraguai Perú · Casal de Barri de Prosperitat, Esplai Druida i Ludoteca La Guineu de Prosperitat · Projecte Infància del Raval (AEI Estel d'Assí s, Centre d'Esplai Sant Pau del Camp, Casal dels Infants del Raval, Centre Obert Joan Salvador Gavina,

Paulí del Besòs · Col·lectiu Taxonera **Cornellà de Llobregat** Centre d'Esplai Mowgli **Girona** Centre Infantil i Juvenil Parroquial Santa Eugènia de Ter **Hospitalet de Llobregat** Club Bellvitge · Esclat-Bellvitge · Centre Educatiu Jovis · Esplai Xixell · Club d'Esplai Pubilla Cases-Can Vidalet (L'Hospitalet i Esplugues de Llobregat) **lleida** Col·lectiu Cultural Cappellet **Manresa** Esplai La Font de la Font dels Capellans **Martorell** Centre d'Esplai Guspia **Màs de Ufà** Centre d'Esplai Giravolt **Mataró** Esplai La Tribu i Associació de Veïns Els Molins **Montcada i Reixac** Esplai S.E.S.A · Esplai Can Cuiàs **Montornès del Valles** Esplai Panda i CIJC **olivella** Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes **el Prat de Llobregat** Coordinadora de Temps Lliure del Barri de Sant Cosme **premsa**

Fundació Social del Raval i Casal Infantil Drassanes) · SOIA Roquetes · Associació de Veïns i Esplai Totikap de Sant Antoni · Associació de Veïns de Trinitat Nova i El Desván · Casal Infantil El Drac de Via Trajana · El Vaixell · Esplai Sant

de Dalt Cau L'Espolsada **premsa de mar** Centre d'Esplai Parroquial, Esplai El Carrer i Agrupament Escolta Amon-Ra **ripellet** Esplai La GRESCA i Casal de Joves La GRESCA del barri Pont Vell **sabadell** Grup d'Esplai La Llar del Vent · Grup d'Esplai La Masia · Grup d'Esplai Els Quatre Gats **sallent** Gent amb Nassos **sant adria de besos** Grupo Unión de la Mina **sant boi de llobregat** Casal de Joves i Ludoteca Casablanca · Centre d'Esplai Arrels · Fundació Marianao-Casal Infantil i Juvenil de Marianao **sant cugat del valles** Doble Via (Centres cí vics Les Planes, La Floresta i Mira-Sol) **sant joan despi** Club d'Esplai El Tricicle · Centre d'Esplai El Nus · Centre d'Esplai El Castanyot **sant pere de ribes** GER, Entitat Cultural i Esportiva **sant vicenç dels forts** Centre d'Esplai Sant Josep · Centre d'Amics La Guàrdia **santa margarida de montbui** Centre Obert Santa Anna **la senia** Centre Obrer-Branca de Joves **tarragona** Eskurri Esplai i Associació de Veïns de Bonavista · AV Progressista **teia** GRAMC i AE Mintaca **terrassa** Esplai La Fàbrica de Can Tusell · Esplai Sant Llorenç · Esplai Egara **vilanova i la geltru** CEsplai Drac Màgic. **vilobí i font-rubí** Catacroc, Joves de Vilobí i Font-rubí, AE Els Pèlags de Vilobí del Penedès i Esplai El Gotim de Font-

